

คลับทรู กลางเมืองบราซิล

“คุณ...ฉันเลี้ยงเครื่องดื่ม”

บุรุษชะงัก จังหวะเก็บโทรศัพท์มือถือ เสียงหวานใสทักทายขึ้น
เขาเหลียวมองรอบตัวเมื่อไม่เห็นใคร จึงขึ้นนิ้วหัวแม่มือเข้าหาตัวเอง

“ใช่...คุณนั่นแหละ”

เสียงหวานใส่สำหรับ เขาจ้องมองสาวน้อยที่กำลังทรุดตัวนั่งบน
สตูลตัวข้างๆ เธอหันไปส่งเครื่องดื่มกับบาร์เทนเดอร์แล้วหันมาหาเขา
แสงในคลับสลัวและหลอดไฟเลเซอร์ขยับเคลื่อนไปมา เคยเห็นหน้าเธอ
ไม่ชัด รู้แค่ว่าเธอบอบบาง หุ่นเพริ้วลม แต่เขามั่นใจ ไม่รู้จักเธอแน่

“แก้วน้ำขอให้ฉันเลี้ยง” เธอยื่นอีกหลังรับเครื่องดื่มจากบาร์
เทนเดอร์มาถือในมือ

บุรุษมองน้ำสีอำพันในแก้วของตัวเองแล้วไหวไหล่

เสียงหวานใสดังขึ้นอีก “คุณสนใจอยากได้ค่าขนมมั้ย”

บุรุษหันไปมองคนถาม ชะงักเมื่อแสงเลเซอร์สว่างวาบบริเวณ
ที่เธอนั่งพอดี เธอหน้าเด็กมาก น่าจะอยู่ในวัยนักศึกษา หน้าตาค่อนข้าง
ไปทางลูกครึ่งเอเชีย-อเมริกาได้ สวดยคมเฉียวแต่อ่อนหวาน ดูเป็นส่วน
ผสมที่ไม่น่าเข้ากัน แต่กลับลงตัวเมื่ออยู่บนหน้าเธอ ภูบหนึ่งเขาสนใจ

ไม่แน่ว่าอาจได้สาววันไนต์สแตนดี่ที่ต้องตาต้องใจตั้งแต่คืนแรกที่เหยียบถิ่นเกิด

“ว่าไงสนใจมั๊ย”

บุรุษหัวเราะ เธอพูดภาษาโปรตุเกสชัดยิ่งกับเจ้าของภาษา

“ดูฉันหิวเงินมากขนาดนั้นเลยหรือ”

“ไม่ๆ อย่าเข้าใจผิด ฉันแค่สนใจคุณ”

บุรุษชะงัก แหวตาสว่างวาบ

“ไม่ใช่อย่างที่ฉันเข้าใจ ฉันหมายถึงหุ่น หน้าตาคุณ ทุกอย่างเพอร์เฟกต์ เซนส์ฉันบอกว่าคุณมาได้คุณมาเป็นเทสเตอร์ สินค้าเราต้องไปไกลแน่”

“สินค้าอะไร” คำตอบเธอบอกชัดว่าจับตามองเขามานานแล้ว ไม่ใช่แค่ช่วงสั้นๆ

“ออฟติมัม พาวเวอร์ มาสเตอร์บอล”

“อะไรนะ!” บุรุษย่นหัวคิ้ว เขาไม่ได้แปลกใจที่เธอสินค้า เพราะเป็นเช็ทซ์ทอยภายใต้บริษัทชินฟูลที่กำลังจะวางตลาด ชินฟูลเป็นหนึ่งในธุรกิจไนเคอร์มัวร์กรุ๊ป เพียงแต่ที่แปลกใจก็คือคำถามของเธอ

“คุณได้ยินแล้ว มันเป็นเช็ทซ์ทอยตัวใหม่ล่าสุดสำหรับผู้ชาย ยังไม่ได้วางตลาด อยู่ในขั้นตอนทดลองผลิตภัณฑ์ บริษัทกำลังมองหาเทสเตอร์ชายหลากหลายสไตล์มาทดลองสินค้าตัวนี้ สนใจไหม รายได้ดีมากนะ” เธอยังคงเก๋ยล่อม

“เธอทำงานที่ชินฟูลหรือ” เขาถามอย่างระวัง นึกประหลาดใจ เพราะเธอหน้าเด็กมาก ไม่น่าจะจบมหาวิทยาลัยด้วยซ้ำ

“ใช่ ทำไมคุณรู้ล่ะ” น้ำเสียงเธอประหลาดใจ

“บริษัทเช็ทซ์ทอยมีเจ้าเดียวในประเทศนี่”

“ไม่ๆ มีหลายเจ้า แต่เอาเถอะ...พวกนั้นปลาชิวปลาสร้อยเกินกว่าจะนับเป็นคู่แข่ง เพราะมันจะว่าชินฟูลเป็นเช็ทซ์ทอยบริษัทเดียวใน

ประเทศนี้ก็ได้” น้ำเสียงภาคภูมิใจ

“เธออยู่ตำแหน่งอะไรในบริษัทนั้น”

“นักวิจัย”

“วิจัยเช็ทซ์ทอยนะเหรอ”

“ใช่...ฉันคอยเก็บข้อมูล รีเช็ทซ์ทอยชนิดไหนแบบไหนถึงจะสร้างความสุขให้แก่คูรั๊กมากที่สุด ตอนนี่เรากำลังคิดค้นผลิตภัณฑ์สำหรับผู้ชาย ถึงได้ต้องหาตัวทดลอง เราเก็บข้อมูลมาแล้วในระดับหนึ่ง แต่ยังขาดผู้ชายสโตร์ลึคุณ”

“สโตร์ลึไหน” เขาถามอย่างอยากรู้

“ผู้ชายไฮเอนด์ ผู้ชายที่ดูแล้วไม่น่าต้องพึ่งพาสินค้าพวกนี้ แต่พอทดลองแล้วดีใจ”

เขายังไม่เคยคลุกคลีงานระดับนี้ งานเขาแค่นั่งโต๊ะ เห็นอนุมิติเอกสาร ยิ่งกว่านั้นบริษัทที่พ่อเขาให้คุม คือ อสังหาริมทรัพย์ในอเมริกา ไม่ใช่เช็ทซ์ทอย เขาเลยถามต่ออย่างสนใจ

“แล้วมันใจได้ไงว่าฉันจะดีใจ”

เจ้าตัวไหนไหล “ไม่รู้ ถึงได้ทาบตามคุณให้ไปลองไง”

“แล้วฉันต้องทำไงบ้าง”

“ก็แค่รับสินค้าตัวนี้ไปทดลอง”

“แล้วเธอก็มานั่งสัมภาษณ์ว่ารู้สึกยังไงนั่นเหรอ”

“ไม่ๆ มันเยี่ยมนกว่านั้นอีก คุณทดลองในห้องเช็ทซ์ทอยของเรา มันเป็นห้องนอนล้อมรอบด้วยกระจกที่บแสง มองเห็นโดยคนข้างนอกด้านเดียว เราจะคอยจับสังเกตสีหน้าคุณตอนใช้สินค้าตัวนี้”

“ไม่ต่างจากสัตว์ทดลองสินะ”

“ไม่สิ ไม่ได้โหดร้ายขนาดนั้นหรอก เพราะจะมีแค่ฉันที่คอยสังเกตการณ์”

“เธอไม่รู้สิอะไรเลยหรือที่ต้องดูภาพพวกนั้น” เขาสังเกตว่า

เธอตอบอย่างไม่ยี่หระ

“ชินแล้ว มันเป็นงานของฉัน” เธอไหวไหล่

“เธอคงทำที่นั่นมานานแล้วสินะ”

“สามปีแล้ว”

บุรุษชะงัก นึกคะเนอายุของสาวน้อยตรงหน้าอย่างรวดเร็ว
แปลกใจที่เธออายุ 23-24 ทั้งที่หน้าตาน่าจะ 17-18

“ว่าไงสนใจมั๊ย รายได้ดีสินะ” เธอแจ้งเลขหกหลักซึ่งเป็นข้อเสนอ

เฉพาะเขา

บุรุษทำท่าจะตอบ แต่จังหวะนั้นเสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น เขากดรับ

“ได้ข่าวว่าคุณกลับมาเขาเปาลู” น้ำเสียงคนถามตื่นเต้น

“ใช่”

“มาทำอะไร ทำไม่ไม่บอกฉัน”

“ผมมาทำธุระ”

“ก็น่าจะบอก ทำไม่ต้องให้รู้เองอยู่เรื่อย ตอนนี้อยู่ไหนคะ”

บุรุษเอ่ยชื่อกลับ

“จ้ะคนเดียวฉันไปหานะคะ”

“ไม่ต้อง เดี่ยวผมไปหาเอง” บุรุษตัดสาย หันไปเช็กบิล ทำ
สัญญาณมือให้คิดเงินเครื่องตี๋มของสาวข้างกายด้วย

“เดี๋ยวสิตกลงว่าไง คุณจะรับงานฉันไหม”

“เธอชื่ออะไรนะ”

“ธารา...ธารา มอริส”

“โอเค มิสมอริส พรุ่งนี้ฉันจะไปให้คำตอบเธอที่บริษัท”

“ว้าว...น่าประหลาดใจที่เจอพี่ที่นี่” ลินดาร้องทักอย่าง
ประหลาดใจ ด้วยทันทีที่ผลึกประตูเข้าไปในห้องทำงาน เจอร่างสูงใหญ่

ของบุรุษกำลังยื่นเอามือไขว้หลัง มองฝ่ากระจกออกไปยังเบื้องล่างที่
การจราจรคับคั่ง แค่เห็นแผ่นหลังเธอก็จำได้แล้วด้วยว่ากว้างใหญ่ ชวน
ให้อบอุ่น

บุรุษหันกลับมามองน้องสาว “มาคุยกับเธอนั่นแหละ”

“เมื่อคืนทำไมไม่กลับบ้าน ทุกคนถามถึง สารภาพมาซะดีๆ พ่อ
หนุ่ม หายไปไหนทั้งคืนทั้งที่เครื่องบินแลนดิงตั้งแต่หกโมงเย็น”

“เธอนั่นแหละทำไมไม่ไปตามนัด พี่ก็เลยต้องไปทำธุระอื่นแทน”

บุรุษโยนให้หน้าตาเฉย

ลินดาชะงัก แกวตาวูบไหว เธอถอดสูทวางพาดกึ่งไม้แขวนเสื้อ
เดินกลับมาทรวดตัวนั่งหลังโต๊ะทำงาน รีบเปลี่ยนเรื่อง

“พี่จะรับอะไรไหมคะ”

“ไม่ คุุธุระของเรากันเถอะ เธอจะไม่เปลี่ยนใจหรอก” เขาถูก
เรียกตัวกลับด่วนเพื่อให้มารับช่วงดูแลซินฟูลตอ ลูคัส ไดอาน่าให้
เหตุผลว่าลินดากำลังจะแต่งงานออกเรือนไปอยู่กับแฟนหนุ่มที่เมือง
ไทย เลยต้องหาคนมารับช่วงต่อ

“เปลี่ยนใจเรื่องอะไร”

“ทั้งบริษัทนี่”

“ไม่ นี่เป็นความหวังเดียวของชีวิตลูกผู้หญิงนะคะ กว่าดาต้า
จะกล่อมพ่อแม่ได้ ไม่ใช่่ง่ายๆ แล้วจะให้มาเปลี่ยนใจนี่นะ ฝันไปเถอะ
ว่าแต่พี่ไม่สะดวกที่จะดูแลที่นี่หรอก เขาเป่าลูกกับนิวยอร์กไม่ได้ไกลกัน
สักหน่อย แล้วอย่างที่เรารู้กัน แม่ไม่ไว้ใจใครอื่นให้มาดูแลที่นี่นอกจาก
พี่”

เธอหมายถึงพี่ชายอีกสามคนซึ่งแต่ละคนได้รับมอบหมายให้
ดูแลธุรกิจแตกต่างกันไป มีตั้งแต่ขนส่งและโลจิสติกส์ ยานยนต์
พลังงานและสาธารณูปโภค และพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ที่บุรุษดูแลอยู่
ส่วนธุรกิจผลิตเชือกช่ทอยและถุงยางที่เธอดูแลอยู่นี้ ซึ่งแปลกแหวกแนว

ไปกว่าธุรกิจอื่นในเครือมัวร์กรุ๊ป มาจากไอเดียของแม่เธอ แต่ปรากฏว่ากิจการรุ่งโรจน์ที่สุดในบรรดาทุกกิจการ

นุรค์ผ่อนลมหายใจ เอาจริงๆ ก่อนเดินทางออกจากอเมริกา เขาตั้งใจบินมาเพื่อปฏิเสธครอบครัว แต่หลังจากเจอสาวในคลับเมื่อคืนมันทำให้เขาลังเล

“เธอให้แฟนดูแลชินฟูก็ได้ เธอแค่ก่ล่อมเขา”

“ยาก เขาเองก็มีกิจการที่ไทยที่พ่อเขาอยากให้ไปสานต่อ อีกอย่างเราคุยเรื่องนี้จบกันไปแล้ว ทุกคนเห็นดีเห็นงามด้วยแล้วทั้งนั้นกับการที่ตาต้าจะย้ายไปอยู่เมืองไทย” เธอหมายถึงพ่อแม่และพี่น้องคนอื่น ๆ

นุรค์ผ่อนลมหายใจกระลอก “แค่ชั่วคราวได้ไหม จนกว่าจะหาคนอื่นที่ไวใจได้”

“ไม่มีทาง พ่อกับแม่ไม่ไวใจคนอื่นแน่ โดยเฉพาะแม่ ที่เป็นลูกรัก แม่ยอมอยากให้คุณเลิกกิจการที่แม่รักมากที่สุด”

เขาเลยพูดอะไรไม่ออก ตัดสินใจเปลี่ยนเรื่อง “ที่นี่มีนักวิจัยชื่อธารา มอริส มัย” น่าแปลก ได้ยินครั้งเดียวเขาก็จดจำชื่อและนามสกุลของเธอได้แล้ว

“มีคะ เธอเป็นนักวิทยาศาสตร์ผลิตภัณฑ์ทอยของเรา ว่าแต่ ทำไมหรือคะ” ลินดาลุ้นกับคำตอบโดยไม่รู้ตัว

“เธออยู่ตึกไหน พี่มีธุระอยากคุยด้วย”

ลินดาบอกรหัสและชั้น นุรค์ขยับตัว

“พี่มีธุระอะไรกับเธอ” เธอรีบเรียกไว้

นุรค์ชะงักมือที่กำลังเตะเก้าอี้โยกประตู หันมาตอบ “ไม่มีอะไร”

“ระวังนะคะ เธอเป็นน้องสาวของธรรณ ถึงจะเป็นน้องคนละพ่อ แต่ธรรณก็รักมาก ตาต้ายังไม่อยากมีปัญหาเกี่ยวกับที่สามี่”

นุรค์เลิกคิ้ว “เธอกำลังกลัวอะไร”

“แหม่ ถ้ามายังกับไม่รู้กิตติศัพท์ของตัวเอง ฉายาพี่อะไรก็รู้กันอยู่
อย่าให้...” ทว่าเธอยังพูดไม่จบ ประตูก็ติดกลับตามหลังนุรค์เรียบร้อยแล้ว

ลินดาผ่อนลมหายใจ ไม่แน่ใจว่าที่ทำลงไปถูกต้องและเหมาะสมแล้วหรือไม่ เพราะนุรค์ได้ชื่อที่ไม่เคยจริงจังกับสาวคนไหน แถม
หวังชีวิตโสดเป็นที่สุด แล้วแผนจับคู่เธอก็อ่ล่าวได้ผลดีเกินคาดด้วย
เพราะนุรค์ถามถึงธรรมาตั้งแต่ก้าวแรกที่เข้าบริษัทเลยทีเดียว

แต่ธรรมาสวยขนาดนั้น หนุ่มไหนเห็นแล้วไม่ชอบบ้าง นุรค์ต้อง
ตกหลุมรักบ้างแหละ แต่แม้จะปลอบตัวเองอย่างนั้น ก็ยังคงคลายความ
กังวลใจไม่ได้ เพราะนุรค์ใช้ชีวิตที่อเมริกาเป็นส่วนใหญ่ นานๆ ครั้งจะ
กลับมาบ้าน แถมแต่ครั้งก็อยู่แค่ช่วงสั้นๆ ที่สำคัญเขาเกลียดธุรกิจ
นี้ของครอบครัวที่สุด จึงไม่มั่นใจว่าเขาจะยอมลงหลักปักฐานที่นี่หรือไม่
ซึ่งถ้าไม่ ก็น่าเสียใจแทนธรรมา

“ฮู้ คุณมาหาฉันจริงๆ ด้วย” ธรรมาร้องอุทานอย่าง
ประหลาดใจแกมยินดีเมื่อแขกที่เลขาฯ ตามให้เธอมาพบคือผู้ชายที่
เจอในคลับจริงๆ

ยามนั้นเธอดีใจเกินกว่าจะนึกประหลาดใจที่ รมภ.ยอมให้
คนนอกเข้ามาเดินเล่นผ่านในห้องเซ็กซ์ทอย หรืออีกนัยหนึ่งห้อง
ทดลองของบริษัทซึ่งเป็นห้องลับ

นุรค์ยืนกุมมือไขว้หลัง มองอุปกรณ์เซ็กซ์ทอยชนิดต่างๆ ที่วาง
เรียงรายอยู่ในตู้บิลด์อิน ทันทีที่ได้ยินเสียง เขาก็หมุนตัวมาเผชิญหน้า
ตาเบิกโตนิดๆ เมื่อคืนท่ามกลางแสงไฟสลัวก็ว่าสวยหวานและคมเฉียว
แล้ว เห็นชัดๆ ในยามกลางวัน ยิ่งชัดว่าเธอสวยและเซ็กส์อย่างหาตัว
จับยาก

ร่างอรรถระอ้อนแอ้น ออกเวยสะโพกรับกันเหมาะเจาะโดยเฉพาะ

ออกอวบอิมเป็นรูปกระเปาะ ไม่ต้องเปลื้องผ้า เขาก็บอกขนาดยกทรงที่เธอสวมอยู่ได้ เธอคือสไตลท์ที่เขาชอบ ถึงจะสูงแค่ว่า แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาเมื่อมานอนในระนาบเดียวกัน และว่ากันตามจริงเธอไม่ได้เตี้ย แต่เป็นเขาที่สูงเกินมาตรฐานชายตะวันตก

“ใช่...คุณจริงๆ ด้วย” ธาราย้า ยังคงร้องอย่างตื่นเต้น พลังเดินวนรอบเขา

นุรค์ยื่นอึ้งๆ กับกิริยาธารา

“คุณหล่อจริงๆ นะ คมคายยังกับเทพบุตร ยิ่งเห็นกลางวันยังงี้เห็นชัดเลยว่าหล่อ ไม่สิ...โคตรจะหล่อ คุณใช้สไตลท์ที่บริษัทกำลังหาจริงๆ หล่อ ดูรวยไฮเอนด์ แต่โคตรหยิ่ง กลิ่นอายของความมโหฬารถึงความถือดี อีโก้จัด แทบจะทะลุออกมานอกสูทราคาแพงเชียวละ”

นุรค์ขมวดคิ้วมุ่น เธอพูดอะไรของเธอ นี่หรือวิธีทำงานของคนของบริษัทของเธอ

“เอาละ เรามาตกลงกัน” นุรค์เข้าเรื่อง เขาเดินไปทุดตัวนั่งบนโซฟาเบดตัวหนึ่ง

ธาราซังก มองอึ้งๆ

“นั่งสิ” เขาตบเบาะข้างตัวเมื่อเธอเอาแต่ยืนเฉย

“มะ...ไม่...ที่นี่ไม่เหมาะที่จะคุย”

“ทำไม”

“ก็โซฟาเบดตัวนั้น...” เธอไม่อาจพูดต่อจนจบได้

นุรค์ร้าวกับอ่านใจเธอได้ เขาดีดตัวผลุงร้าวกับติดสปริงที่นั่งที่ออกเดินนำออกจากห้องเช็กช้อยตรงไปยังห้องข้างๆ ที่สามารถมองเห็นลอดเข้ามาเห็นทุกอย่างภายในห้องนี้

ยามนั้นไม่รู้เลยว่าสาวข้างหลังอ้าปากค้าง ธารากำลังประหลาดใจที่เขาสามารถรู้ห้องหับต่างๆ ภายในบริษัทนี้ เขาเดินเห็นคล่องแคล่วอย่างกับรู้ทาง ทำยังกับเป็นเจ้าของบริษัท

ถึงบัวร์คจะเคยมาบริษัทชินฟูลไม่กี่ครั้งนับแต่ก่อตั้ง แต่ทุกซอกทุกมุมในบริษัทนี้เขาู้หมด เพราะตอนออกแบบโครงสร้าง ไดอาน่าส่งแบบให้เขาตรวจสอบและตัดสินใจตลอด

“โอเค ห้องนี้ค่อนข้างหายใจโล่งหน่อย ว่าแต่คุณรู้ได้ไงว่าจะอะไรอยู่ตรงไหน”

บัวร์คไม่ตอบ แต่โพล่งไปอีกเรื่อง “ฉันสนใจงานที่เธอเสนอ”

“ฉันก็ว่าแล้วคุณต้องสนใจ เงินดีใช้ใหม่ละ” เธอพยักหน้าหงึกๆ อย่างไม่ประหลาดใจ

“แต่ภายใต้ข้อแลกเปลี่ยนข้อหนึ่ง” บัวร์คพูดต่อ ไม่สนใจสีหน้าล้อเลียนของเธอ

“ข้อแลกเปลี่ยนอะไร”

“เธอต้องร่วมทดลองผลิตภัณฑ์นี้กับฉัน”

“อะไรนะ”

“เธอได้ยื่นแล้ว ฉันยินดีตอบรับข้อเสนอเธอ ไม่รับเงินสักเรียลด้วย แต่แลกเปลี่ยนเธอต้องร่วมทดลองเซ็กซ์ทอยกับฉัน”

“ทดลองยังไง” เธอถามอย่างระวัง น้ำเสียงแผ่วต่ำ

“นอนกับฉัน ไม่งั้นจะรู้ได้ไงว่าเซ็กซ์ทอยที่บริษัทผลิต จะให้ความรู้สึกยังไงระหว่างคูรัก”

ธาราหน้าซีด

“ที่ผ่านมามาไม่เคยใช้คนของบริษัททดลอง” น้ำเสียงแผ่วต่ำลงไปอีก

“ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงได้ แล้วแต่เธอจะหาคนอื่นก็แล้วแต่”

ธารากัดริมฝีปาก กำหนดการปล่อยสินค้าใกล้เข้ามาแล้ว แต่ติดที่ขั้นตอนทดสอบเธอขั้นตอนเดียว แผนกอื่นก็เร่งรัดมาแล้ว ถ้าเธอยิ่งช้า ยิ่งทำให้แผนกอื่นเหลือเวลาทำงานน้อยลงไปอีก แล้วเธอก็ไม่มั่นใจว่าภายในสัปดาห์เดียวที่เหลืออยู่ จะหาเทสเตอร์หนุ่มไฮเอนด์

รายอื่นได้ทันไหม

“มันก็แค่เซ็กซ์ เซ็กซ์ครั้งเดียว หรือเธอไม่เคยมีอะไรกับแฟน”
เขาเกลียดกลุ่มด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ถ้าเธอมีแฟนอยู่แล้วเขาก็ไม่มายด์
ไม่สะเทือนต่อมศีลธรรม ก็แค่แฟน ไม่ใช่สามี

“ฉันยังไม่มีแฟน”

บุรุษเล็กคิ้ว... น่าสนใจ

“อย่าบอกนะว่าเธอยังเวอร์จิน”

ธรราน้ำแดง “ก็ใช่ล่ะสิ”

ยิ่งน่าสนใจ บุรุษคิด แต่ปากตอบว่า “ถ้าเธอตกลง ฉันยินดีจะ
เสนอเงินให้เธออีกก้อน ให้มากกว่าที่เธอเสนอเป็นสิบเท่าด้วย”

“อะไรนะ!”

“ฉันเพิ่มเป็นร้อยเท่า”

“อะไรนะ!”

“เธอได้ยินแล้ว”

“คุณเป็นใครกันแน่” ธรราน้ำแดง มองผู้ชายตรงหน้าราวกับมี
เขางอกออกจากหัว

ผู้ชายเย็นชาที่สามารถหยิบยื่นข้อเสนอเหล่านั้นออกมาได้
หน้าตาเฉยด้วยใบหน้าที่ราบเรียบปราศจากความรู้สึกที่สุด

เขาต้องเลือดเย็นแค่ไหนกัน

2

“ไม่...นั่นมันเข้าไป ก่อนนอนคืนนี้ฉันหวังว่าประวัติทั้งหมด จะมาอยู่ในอีเมลฉันแล้ว”

“คืนนี้?”

“แน่นอน นายชื่อใจอะไร ประวัติเธอที่แผนกบุคคลก็มีอยู่แล้ว ก็โทร. ไปขอสิ”

เสียงหัวเราะที่ดังไม่ไกลออกไปนักทำให้ไดอาน่าที่กำลังเดินลง บันไดมา ตรงลิ่วๆ ไปยังห้องรับรอง ก่อนฉีกยิ้มกว้างเมื่อเห็นร่างสูงใหญ่ของลูกชายหัวแก้วหัวแหวนกำลังคุยโทรศัพท์อยู่ เธอรอจนเขา วางสายแล้วจึงร้องทักขึ้นด้วยน้ำเสียงยินดี

“เด็กบอกว่าลูกมาถึงตั้งแต่เมื่อวาน ทำไมแม่เพิ่งได้เห็นหน้าเย็น อีกวันล่ะ” เธอโผล่เข้าไปกอดจูบ นูร์คสูงใหญ่ เนื้อตัวไร้ไขมัน ยามกอด จึงแนบกระชับไปกับทุกส่วนของเขา

นูร์คโน้มตัวลงมาให้ไดอาน่าจูบแก้มซ้ายขวา ก่อนตอบ “ผมไป ทำธุระมา”

“ธุระอะไรทำไมไม่ตรงดิ่งเข้าบ้าน มัวแต่แวะค้างคืนกับสาว ที่ไหนล่ะสิ สารภาพมาซะดีๆ” น้ำเสียงคาดคั้น

นูร์คหัวเราะ ประคองไดอาน่าไปนั่งบนโซฟา ถามอีกเรื่องเพื่อ

หวังเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“พอกับคนอื่นๆ ยังไม่กลับมาหรือครับ” พี่ๆ น้องๆ บินมาล้วงหน้าเพื่อมาร่วมงานวันเกิดของไดอาน่าซึ่งจะจัดขึ้นในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้า ลูกๆ ร่วมเป็นเจ้าของจัดขึ้นในวิลลาหลังนี้

“เดี๋ยวก็คงถึง ว่าแต่...ดาต้าบอกว่าลูกยังไม่ตัดสินใจเรื่องรับช่วงชินฟูลหรือ”

“แม่ไม่ลองให้คนอื่นบริหารก่อนล่ะครับ”

“ใคร? แม่ไม่ไว้ใจใคร ชินฟูลเป็นอนุสรณ์ความรักระหว่างพ่อกับแม่ พอกับแม่กลับมาใช้ชีวิตหรือหาอีกครึ่งก็ด้วยชินฟูล แม่ไม่อยากจะเสี่ยงให้ตกไปอยู่ในมือใคร ไม่มีใครบริหารเก่งเท่าลูกอีกแล้ว”

“อสังหาริมทรัพย์ไม่เหมือนธุรกิจเช็ทท์ทอยหรือกนะครับ ผมรันงานนั้นได้ในระดับที่ทำให้แม่พอใจก็ไม่ได้หมายความว่าผมจะรันเช็ทท์ทอยให้เจริญรุ่งเรืองไปด้วยดีได้”

“ไม่รู้ละ ยังไงแม่ก็ไม่ไว้ใจคนอื่น”

“ลูกชายคนอื่นๆ มาได้ยินน้อยใจแย่”

“บรูคก็อย่าเอาไปพูดต่อสิ” เธอพูดหน้าตาเฉย

บรูคยอมแพ้ เขาหัวเราะ เปลี่ยนเรื่อง “แม่รู้จักมาสเตอร์บอลตัวใหม่ล่าสุดแค่ไหนครับ”

“เดี๋ยวบอกแม่ก่อน ตกลงว่าไง ลูกจะรับช่วงชินฟูลต่อไหม”

“โอเคครับ ผมจะลองดู”

ไดอาน่าฉีกยิ้มกว้าง

“แต่แค่ระยะหนึ่งนะครับ” บรูครีบออกตัว “ผมไม่สามารถบินไปมาระหว่างที่นี่กับอเมริกาได้บ่อยๆ”

“ลูกบริหารผ่านวิดีโอคอนเฟอเรนซ์ได้”

“ไม่ดีเท่ากับอยู่ประจำการหรอกครับ ว่าแต่...แม่อังยังไม่บอกเลยว่ามาสเตอร์บอลตัวใหม่เป็นไงบ้าง”

ไดอาน่ายิ้มแก้มปริอย่างปลาบปลื้ม แม่บรู๊คแอนตี้ธุรกิจจาวโฉ่นี้ แต่ทุกความเป็นไปได้ของธุรกิจที่เธอส่งเอกสารไปให้ ลูกชายก็รับรู้ว่า เรียกว่าถึงไม่แยแส แต่ก็ไม่ได้ละเลยความเป็นไป แล้วแบบนี้จะไม่ให้ เธอรักเธอหลงได้อย่างไร

“เป็นนวัตกรรมใหม่ล่าสุดที่ฝ่ายวิจัยคิดค้นขึ้นตามโจทย์ที่แม่ให้ มันทำงานด้วยมอเตอร์ ออกแบบให้สิ้นสะเทือนถึงสิบระดับ ต้องชม แผนกวิจัย แม่แค่ให้โจทย์ ฝ่ายนั้นก็ไปตีโจทย์ คิดออกแบบมาได้ภายใน เวลาสองสัปดาห์” น้ำเสียงไดอาน่าชื่นชม

“นั่นว่าคนที่คิดคือน้องสาวของธรรณหรือครับ” เขาเคยพบปะกับ หม่อมลูกครึ่งไทย-อเมริกันคนนั้นอยู่บ้าง ก็เลยพอรู้จัก

“ใช่ ธารา เด็กคนนี้เก่ง ไอคิวเป็นเลิศ แม่ไปจองตัวตั้งแต่ยังเรียน ไม่จบ ที่จริงแม่อยากทาบทามให้บรู๊คด้วยซ้ำถ้าเราจะไม่เจ้าชู้ขนาดนี้”

บรู๊คหัวเราะทั้งที่ไม่รู้สึกขำ “ทำไมแม่มองลูกชายชั่วร้ายยังงั้น ละ”

ไดอาน่าตวัดตาค้อน จ้มหน้าผากแรงๆ “ก็หรือไม่จริง เราเปลี่ยน คุณอนเป็นว่าเล่น ว่าแต่คุณอนคนล่าสุดเป็นใคร”

บรู๊คหัวเราะ ชยับลูกเมื่อซักหมดสนุกกับหัวข้อสนทนา “ผมว่า ผมไปอาบน้ำดีกว่า ตั้งแต่กลับมายังไม่ได้อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เดี่ยว เจอกันบนโต๊ะอาหารนะครับ”

“เดี๋ยวบรู๊ค”

เขาหันมาเลิกคิ้ว “ครับ?”

“รอบนี้ลูกจะอยู่จนถึงวันดาต้าบินกลับไทยเลยไหม”

“นั่นเกือบเดือนเลยนะครับ”

“ยังงี้ลูกก็ต้องรับช่วงชินฟูลต่ออยู่แล้ว ถือเป็นภาระเรียนรู้งาน ล่วงหน้าไปในตัว”

บรู๊คครางรับในลำคอแทนคำตอบ

ธรรมาทานแล้วสะบัดนิ้วที่ถูกเครื่องตีไซเหน็บ

ธรรณิละสายตาจากเตาไฟฟ้า หันมามอง “เป็นอะไรใจลอย ตีไซแค่นี้ยังทำตัวเองเจ็บ”

“เปล่าสักหน่อย” เธอปฏิเสธอุบอิบแล้วเดินถือถ้วยไซที่ตีจนฟูส่งให้พี่ชาย

“เปล่าอะไร เห็นอยู่ใจลอยซัดๆ ตั้งแต่รับโทรศัพท์ก็ลอยตลอดว่าแต่ใครโทร. มา” ธรรณิรับถ้วยไซ ปากก็บ่น ตั้งแต่ธรรารับสายล่าสูดก็ตกอยู่ในภวังค์ตลอด

ธรรมาถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วเอ่ยว่า “แซนโทร. มาบอกว่าผู้จัดการขยับเดดไลน์เร็วขึ้น”

ธรรณิเล็กคิ้ว “จันเราก็เหลือเวลาน้อยลงไปอีกล่ะสิ”

“ใช้ล่ะสิคะ เพราะแบบนี้ถึงได้กลุ่มใจอยู่นี้ไง” พุดแล้วถอนหายใจเฮือก

ธรรณิขมวดคิ้ว ความจริงเขาไม่เคยเห็นดีเห็นงามกับงานของธรรมา เพียงแต่มันเลยจุดที่จะมาหาข้อสรุปร่วมกันแล้ว เลยต้องปล่อยเลยตามเลย

“แซนให้เหตุผลว่าสิ่งที่ผู้จัดการขยับเดดไลน์” เขาถามไปอีกเรื่อง

“ไม่ให้เลยคะ บอกแค่ว่าอยากเร่งปล่อยสินค้า” เธอพุดแล้วเดินไปเปิดตู้เย็น หยิบเหยือกน้ำผลไม้มารินใส่แก้ว ยกขึ้นดื่มเงียบๆ

“ถ้างานเร่ง ก็เข้าห้องไปทำงานเถอะ เดียวพี่ทำกับข้าวเสร็จแล้วจะไปตาม”

“มันไม่ใช่ปัญหาของเรื่องเอกสารหรือทางเทคนิคอีกต่อไปแล้ว แต่เป็นขั้นตอนของการทดลอง ต้องหาเทสเตอร์มาลองสินค้า แล้วตอนนี้หนูก็หาได้แล้วด้วย เสียก็แต่ว่า...” เธอชะงัก ไม่สามารถพูดต่อได้ “แต่ขอแนะนำพี่ที่เข้าท่า หนูไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าดีกว่า เดี่ยวมานะคะ”

“เดี๋ยว อย่าเพิ่งไปพูดให้จบก่อน แต่ว่าอะไร”
เธอยิ้ม “ไม่มีอะไรค่ะ หนูขอตัวไปอาบน้ำนะคะ”

“ธรา!”

เธอชะงักเท่าที่กำลังจะก้าวออกจากห้องแพนทรี หันมาเลิกคิ้ว
“คะ?”

“ถ้างานที่ทำอยู่ลำบากใจ เปลี่ยนใจยังทันนะ กลับเมืองไทยกับ
พี่ พี่ไม่อยากทิ้งเราไว้ที่คนเดียว”

“ตกลงแล้ว ครอบครัวยุติกันแล้ว ถึงแม่เราเสียไปแล้ว แต่พ่อและ
ครอบครัวยุติกันแล้ว อย่าลืมสิหนูโตและใช้ชีวิตที่นี่มาตลอดชีวิต เพราะ
ฉันอย่าห่วงเลยคะ หนูอยู่ได้สบายมาก”

ธรรณณ์ถอนหายใจ ธราพูดถูก แต่อีกนั่นแหละเขาก็อดห่วงไม่ได้

“คุณเองนะเธอ” ธราใช้น้ำเสียงประหลาดใจเปิดเผย
เมื่อเธอลุกขึ้น บอกว่ามีแขกมารอพบอยู่ในห้อง และเมื่อผลึกประตูเข้าไป
ก็พบว่าเป็นผู้ชายในคลับ

จนถึงตอนนี้เธอก็ยังไม่รู้จักชื่อเขา และเธอไม่เข้าใจว่าทำไม
เธอลุกขึ้น ถึงยอมให้คนแปลกหน้าเข้ามาเจอถึงในห้องทำงานซึ่งเป็นห้อง
ส่วนตัว

โดยทั่วไปนักวิทยาศาสตร์และนักวิจัยจะนั่งทำงานรวมกัน
ภายในห้องปฏิบัติการ ไม่ว่าจะงานแล็บหรืองานเอกสารก็จะนั่งรวมกัน
แต่เธอได้รับสิทธิ์เหนือกว่าทุกคนตรงที่มีพี่ชายเป็นว่าที่ลูกเขยของ
เจ้าของบริษัท เลยได้อภิสิทธิ์มีห้องส่วนตัวและเลขานุการส่วนตัว

ธราถอดสูทตัวนอก เดินไปพาดกับที่แขวนมูมหนึ่ง แล้วกลับมา
มานั่งหลังโต๊ะทำงาน

“คุณมีธุระอะไร”

“ฉันมาเอาคำตอบ” นูร์คตอบ เขาพบว่าผู้หญิงตรงหน้ามีประวัติ

น่าสนใจ เธอมีแม่เป็นชาวไทยแต่ย้ายมาตั้งรกรากที่นี่ พ่อเป็นชาวบราซิล เธอมีพี่น้องที่เกิดจากคนละพ่ออีกหลายคน แต่คนที่สนิทด้วยมากที่สุดก็คือธรรณ

เธอจบปริญญาตรีสองใบจากประเทศนี้ แต่ไม่ใช่จากเมืองนี้ ไอคิวสูง สร้างผลงานด้านเช็ทซ์ทอยและดูยง่างให้แก่ชินฟูลมาแล้วมากมาย

น่าแปลก...เธอสวยโดดเด่นและเก่งขนาดนี้ ทำไมเขาถึงไม่เคยได้ยื่นชื่อหรือเจอเธอมาก่อน แต่อีกนั่นแหละ เขาเองใช้ว่าจะกลับบ้านบ่อยๆ ยิ่งเหยียบบริษัชนี้ด้วยแล้ว ยิ่งแล้วใหญ่ เพราะเขาแอนตี้ธุรกิจนี้ของครอบครัว

“ว่าไง”

ธรรณอ่อนลมหายใจ เมื่อวานเธอตัดสินใจไม่ได้ เลยขอผิดเอาไปคิดไตร่ตรอง ไม่คิดว่าเขาจะด่วนมาเอาคำตอบในเช้าวันนี้

เธอย่นหัวคิ้ว ยกมือทำคางกับโต๊ะ กวาดตามองทั่วไปหน้าห้องเหลาตรงหน้า เขาขาวจัดตัดกับสีดำของหมวดเครา และขนอ่อนๆ ที่ขึ้นตามแขนและมือ ผิวขาวจัดจนเห็นเลือดฝาด ดูจะผิวดีกว่าผู้หญิงอย่างเธอด้วยซ้ำ

“แนะนำตัวหน่อยสิ คุณชื่ออะไร ทำงานที่ไหน ลูกเต๋าเหล่าใคร” บูร์คยันหัวคิ้ว “ธุรกิจแบบนี้ เราไม่อยากจะรู้จักสักเท่าไหร่”

ธรรณชะงัก ก็ถูกของเขา เธอโบกมืออ่อนราวกับไล่แมลง

“ถูกของคุณ ครั้งเดียวแยกย้าย เอาละ...ถ้าฉันจะตกลง ฉันก็อยากมีชื่อแลกเปลี่ยน”

“ว่าไป”

“คุณต้องไม่จูบฉัน ไม่สอดใส่อวัยวะเพศ ไม่จับเนื้อตัวฉัน”

“ตกลงไปแล้ว แบบนั้นจะเรียกว่าร่วมรักได้ยังไง”

เธอหน้าแดง ถึงจะทำงานด้านนี้ แต่ชีวิตเธอไม่ได้สวิงสวย

ขนาดสามารถหลับนอนกับใครไม่เลือกหน้า

“ความสาวฉัน ฉันอยากมอบให้คนที่ฉันรัก”

บุรุษยื่นหัวคิ้วกับเหตุผลของสาวตรงหน้า เหลือเชื่อที่ยังมีสาวที่หัวโบราณแบบนี้เหลืออยู่ เขานิ่งคิดแล้วตอบ

“ตกลง ไม่จูบ ไม่ร่วมเพศ แต่เรื่องไม่จับเนื้อตัวฉันไม่เห็นด้วย ไม่งั้นจะโล้โลมกันยังไง เขาเป็นว่าเปลือยกาย จับเนื้อต้องตัวได้ แต่ฉันสัญญาจะไม่มีอาการช้ำขึ้นเด็ดขาดถ้าเธอไม่สมยอม”

เธอมองเขาอย่างไม่ไว้ใจ ไม่น่าใจเขาจะมาไมไ่ไหน แต่เธอก็ไม่มีเวลาคิดทบทวนนานเมื่อเข้มนาฬิกาเดินจี๋ตามหลัง

“ตกลง ว่ากันตามนั้น คุณพร้อมเริ่มงานเมื่อไหร่”

“เดี๋ยวนี้”

“เดี๋ยวนี้?”

“ใช่ เธอไม่อยากปิดจ๊อบเร็วๆ หรือไง”

เธอชะงัก คำตอบคุ่นหูเหลือเกิน

งานรีวิวลิตภัณฑ์ ส่วนใหญ่ไม่มีนักวิทยาศาสตร์หรือ

นักวิจัยคนไหนอยากอยู่ร่วมดูผลการทดลอง ยิ่งทดสอบเป็นเพศเดียวกับพนักงานในแผนกซึ่งส่วนใหญ่เป็นชายด้วยแล้ว พวกเขา ก็ยิ่งพากันหลบหลีก ฉะนั้นหน้าที่ในการสังเกต เก็บข้อมูลพวกสีหน้าและท่าทางของคนทดลองสินค้าส่วนใหญ่จึงตกเป็นของเธอ

ธรราก้าวตามทดสอบชายตรงไปยังห้องทดลองด้วยจังหวะก้าวที่ไม่ปกตินัก เธอห้ามขามไม่ให้สั้นไม่ได้ พลันที่ปิดล็อกห้องด้านนอกและด้านใน ก้อนหมุนตัวไปเผชิญหน้า เธอก็ต้องชะงัก เมื่อพบว่าภายในห้องแห่งนี้ อุปกรณ์ที่ใช้สำหรับหาความสำคัญเปลี่ยนแปลงไปหมดแล้ว ไม่ว่าจะเป็นโซฟาเบด สุนัขเกอร์ เตียง แก้ว อี ฯลฯ

“ใช่...ทุกอย่างในที่นี้เปลี่ยนใหม่หมด” บุรุษยื่นขึ้นราวกับอ่านใจ

เธอได้

เขาปลดกระดุมเสื้อเชิ้ต มองตรงไปยังร่างออรชรตรงหน้าตาไม่
กะพริบ เขาทนไม่ได้ถ้าต้องใช้อุปกรณ์ข้าวของพวกนั้นซ้ำรอยกับใคร
ธรรารีบหันหลังให้ “เปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อไหร่”

“อะไร”

“ของใช้พวกนี้”

“เมื่อคืน”

“อะไรนะ ใครสั่ง”

“ใช้เวลาที่จะมาหาคำตอบตอนนี้มั้ง ถอดเสื้อผ้าดี หรืออยาก
จะให้ฉันถอดให้”

“ฉันถอดเองได้” เธอตอบละล้าละลัก เดินเข้าห้องน้ำซึ่งอยู่มุม
ห้อง กลับออกมาอีกครั้งพร้อมด้วยชุดคลุม เนื้อตัวขึ้นไปด้วยหยดน้ำ

เธอกลืนน้ำลายเมื่อพบว่าบนเตียงมีเขาเปลือยกายนอนทอดตัว
ยาวเกือบเต็มเตียง คนหน้าไม่อาย เธอเบือนหน้าหนี แก้มร้อนผ่าว
สายตาปะทะเข้ากับอุปกรณ์เซ็กซี่ทอยตัวล่าสุดที่วางอยู่ไม่ไกลเขานัก
มันถูกแกะออกจากกล่องอย่างพร้อมใช้งาน

บุ๊ครัดบพูกข้างตัว แม่สาวรายนี้อนามัยจัด เธออาบน้ำสระผม
เขาได้กลิ่นหอมของเจลอาบน้ำไซโยมาจากตัวเธอ

ธรรารรีบตัวแข็งที่อขึ้นไปนอนบนเตียง พลันชะงัก เมื่อจู่ๆ เขา
พลิกตัวขึ้นมาคร่อม เธอหลับตาปี ยกมือยันอกเขา

“เราตกลงกันแล้วนะ ไม่จูบ ไม่สอดใส่” เธอทักท้วงข้อตกลง
พลันต้องรีบชักมือกลับเมื่อจับโดนขนดกหนาทั่วแผงอกกว้าง

บ้าจริง...คนอะไรขนเต็มตัว ถึงอู้งอตั้งรีไ้

3

“ฉันก็แค่จะถอดเสื้อคลุมให้” บุรีตอบ ปิดชายเสื้อให้พ้นหัวไหล่

“เดี๋ยวก่อน” เธอรีบดึงสาบเสื้อกลับ จำกัดสายตาแคบใบหน้าไม่ต่ำกว่านั้น “คุณใช้อุปกรณ์นั้นเลยเถอะ จะได้ปิดจ๊อบไวๆ” เธอรู้สึกอึดอัด เขาทั้งนำหนักตัวทั้งตัวกดทับและส่วนนั้นกำลังบิดเบียดกับกลางหว่างขา

“อะไร จะไม่ช่วยไหมโรงกันหน่อยหรือ น้องชายฉันไม่คึกหรือคะถ้าเธอไม่ช่วย”

เธอหน้าแดงก่ำกับบทสนทนาที่แสนจะสนิหิดเขื่อนั้น “คุณก็ใช้มือของคุณเองสิ ไม่เห็นต้องมาแตะต้องตัวฉันเลย”

“ฉันบอกอยู่ ถ้าไม่ได้จับเพศตรงข้าม ฉันไม่มีอารมณ์”

เธอนิ่งหน้า ช่มความอาย “คุณจะจับอะไร”

“ก็แค่นม” บุรีควางมือแปะบนอกข้างหนึ่ง กวาดตามองใบหน้าสวยเฉียวราวกับจะจับความรู้สึก

เธอเป็นส่วนผสมที่ดูย้อนแย้ง สาวมันแต่โก๊ะ ทำงานเรื่องเพศซึ่งทำทนายกำกััน แต่กลับไร้เดียงสาเรื่องบนเตียง อายูเลยยี่สิบ แต่กลับยังเวอร์จิน เธอมองมาที่เขาด้วยนัยน์ตาที่เบิกโพลง พยายามกระตุก

มือเขาออกเป็นพัลวัน เขาขึ้นแรงด้านพลังจ้องนิ่งๆ พวกเขาห่างกัน
ไม่ถึงคืบ ได้กลิ่นลมหายใจของกันและกัน

“นี่คุณ!” ได้แต่โอดครวญ ไม่ถึงวินาทีต่อมาก็ต้องกรีดลั่นเมื่อ
จู่ๆ เขาพุบหน้าลงมาบนหน้าอก โยกเต้าข้างหนึ่งเข้าปาก มืออีกข้าง
เลื่อนไปบีบเคล้นนอกอีกข้างไปพร้อมกัน ถึงจะทำทุกอย่างผ่านชุดคลุม
แต่มันแทบไม่มีความหมาย เพราะเธอรู้สึกถึงสัมผัสแนบชิด

บุรุษยังคงปลุกเร้าทั้งตัวเองและธारा

“เรตกลงกันแล้วนะว่าจะไม่ดูด” เธอโวยวาย

“ไม่จูบปากต่างหาก ไม่ใช่ไม่ดูดนม”

“นี่” เธอพูดไม่ออกกับความหิวหอมของเขา ไม่คิดเลยว่าผู้ชาย
ที่ดูดี ดูมีสกุลรฐชาติ จะเหลี้ยมจัด

บุรุษอาศัยช่วงซุกมุนที่เธอไม่ทันระวังตัว บัดสาบเสื่อออกจาก
กัน ปากสัมผัสกันอ่อนนุ่มๆ โดยปราศจากผ้าไหมขวางกั้น ร่างบางได้
ร่างเขาสะดุ้งเฮือกอย่างรู้สึกได้พลังขยุ้มกลุ่มผมเขา ไม่ชัดเจนว่า
ต้องการผลักไสหรือกดให้แนบชิด

ถึงตอนนี้ธाराไม่รู้เลยว่าเซื่อกคลายออก สาบชุดคลุมแยกออก
จากกัน เนื้อตัวต่างสัมผัสแนบชิดกันและกัน ท่อนเนื้อแข็งซึ่งกำลังดุน
น้องสาวเธออย่างหาทางเข้าปากถ้า

ผิวเธอเรียบ นุ่ม และอบอุ่นราวกับผ้าไหมที่ถูกแดดอ่อนๆ ลูบได้
หอมละมุนไปด้วยเจลอาบน้ำผสมกลิ่นกายเฉพาะตัว ออกอบอ้อมขนาด
คับซื่ออย่างที่เขาคาด ยอดอกสีทับทิมครัดเคร่งแข็งเป็นไต เสียงคราง
แผ่วหว่ารัญจวนดังจากเธอตลอดเวลาที่เขาใช้ลิ้นดุนเลีย สลับกับ
ขบเม้มและดูดกลืนปานทารกหิวกระหาย

ใช่...เขาหิว จำไม่ได้แล้วว่าขึ้นเตียงกับสาวเวอรจินครั้งสุดท้าย
เมื่อไหร่ อาจจะมีไฮสกูล

บุรุษคลี่ยิ้มสมใจเมื่อเธออ่อนระทวย ไร้การต่อต้าน สองมือคว้า

เขาเปะปะ มือหนึ่งพายไปตามใบหน้า มือเธอสั้นและเย็นนิดๆ รวากับ
กล้าๆ กลัวๆ เธอหลับได้หน้าผากกระเริ่ดยมายังริมฝีปากที่เขากำลังดูดดึง
ยอดดอก ส่วนมืออีกข้างหลับได้ต่ำลงไปกว่านั้นสู้อมือของเขา แล้วเสียง
หนึ่งก็ดังตามมา

คลิก!

บุรุษชะงัก ตัวแข็งทื่อเมื่อจังหวะที่กำลังเพลิดเพลิดกับยอดดอก
และมือนุ่มที่กำลังหลับได้เนื้อตัว เสียงกดล็อกกุญแจมือก็ดังขึ้น

“นี่มันอะไรกัน” บุรุษสบถ ธารากระซอกใช้ที่ยึดกุญแจมือไปผูก
โยงกับหัวเตียง เธอกระซอกอย่างไม่หวังว่าเขาจะหน้าคะมำหรือไม่
แม่ตัวแสบ...เขาบดกรามแน่น

เธอไปเอากุญแจมาจากไหน ร้ายกว่านั้นเธอรวบมือเขาล็อกด้วย
กุญแจตอนไหนไม่รู้ตัวเลย เธอรวดเร็วและมือเบา เขารู้ตัวอีกทีก็เสียรู้
แล้ว

บุรุษกำลังโกรธ โกรธมากด้วย ในชีวิตไม่เคยโกรธและอายเท่า
ครั้งนี้ เพราะทั้งเสียหน้าและเสียรู้ แถมเสียที่ให้แก่มุญงตัวเล็กๆ ด้วย
“เริ่มสิ่งที่ควรจะเริ่มตั้งแต่นาทีที่แล้วไป...ทดสอบมาสเตอร์บอล”

เธอให้เหตุผล

บุรุษคำราม บดกรามแน่น เธอมัดเชือกเสื้อคลุมแน่นหนา ลูก
ไปยังตู้บิลด์อิน หยิบที่นอนสเตนเลสที่ใช้สำหรับถ่างขา เขาเริ่มรู้ชะตา
กรรมตัวเอง

“เธอต้องไม่ทำอะไรบ้าๆ อย่างนั้นนะ” เขาแหงนออกไป น้ำเสียง
แข็งกร้าวข่มขู่

“น้อยไปสิ ควรทำเป็นสิ่งที่แรกตั้งแต่เข้ามาในห้องนี้ด้วยซ้ำ” เธอ
พูดอย่างไม่แยแส หยิบที่นอนสเตนเลสล็อกเท้าทั้งสองข้าง จำกัดสายตา
แค่ข้อเท้าแกร่งที่มีไรขนอ่อนๆ ขึ้นปกคลุม ไม่วอกแวกไปยังอวัยวะที่
สูงเลยไป

ร่างเปลือยกำลังนอนทอดกายเกือบเต็มความกว้างของเตียง มือถูกตรึงด้วยกุญแจ ขาทั้งสองถูกล็อกด้วยท่อถ่างขาออกกว้างอย่างหมดสภาพ นูร์คหับตาอย่างยอกแสบ หมดอาลัยตายอยาก

ไม่เคยอับอายและจนหนทางเท่านี้มาก่อน...แม่ตัวแสบ

“เธอจะทำอะไร” นูร์คกระซอกเสียงถามเมื่อจู่ๆ เธอคว้ามาสเตอร์บอลจ่อน้องชายเขา เขาหลับตาปี เป็นอนหน้าหนี

“สวมให้ไง คุณควรดีใจ ในชีวิตฉันถึงจะคิดค้นเจ้านวัตกรรมพวกนี้ แต่ยังไม่เคยสวมให้ใครมาก่อน”

“น้องชายฉันยังไม่แข็ง” แถมหดและเหี่ยวด้วยหลังถูกใส่กุญแจมือและจับถ่างขา “แล้วเธอก็หลับตา หันหน้าหนียังงั้น เดียวก็ได้ครอบผิดครอบถูกหรือก”

“กลัวเจ็บหรือไง ไม่ต้องกลัวหรือก มันทำจากวัสดุพิเศษที่เสมือนจริง เพราะฉันสวมไปแล้ว คุณจะรู้สึกประหนึ่งกำลังถูกชกคลอด้ผู้หญิงปีบริด”

นูร์คบดกราม คนพูดทำยังกับซ้ำของทั้งที่ของจริงก็ยังไม่เคยได้สัมผัส นึกอยากให้เป็นน้องสาวเธอที่สวมครอบเขา ไม่ใช่เจ้าวัตถุจี๊ดซี้ดไร้หัวใจหัวใจนั้น

“โอเคๆ ฉันจะไม่โกหก ครั้งแรกอาจจะเจ็บอยู่บ้างสำหรับคนไม่เคยลอง แต่แค่นิดเดียว พอเริ่มชินก็จะมีความรู้สึกดีกับหนุ่มที่เพิ่งเสียน้ำครั้งแรก”

“ทำรู้ดี เคยเสียน้ำมาแล้ววี่ง”

เธอโบกมืออ่อน “ถึงไม่เคย ฉันก็มีข้อมูล อย่าลืมว่าคุณเป็นไทป์สุดท้ายที่ฉันกำลังทดสอบ” เธอหมายความว่ามาสเตอร์บอลชิ้นนี้ผ่านการทดสอบมาแล้วกับผู้ชายหลากหลายประเภท และเขาเป็นประเภทสุดท้าย

“เอาละ...เห็นแก่คุณที่ไม่เคยใช้เซ็กซ์ทอย เดียวฉันจะใช้เจลช่วย

แล้วกัน”

บุรุษครบคราม เธอทำยังกับรังเกียจเนื้อตัวเขาด้วยว่าทำหน้าที่ขยะแขยงตลอดเวลาที่ปาดเจลจากกระปุก แล้วปาดส่งๆ มาตามแก้มกาย ถูกบ้าง ผิดบ้าง แต่ส่วนมากโดนต้นขาเสียมากกว่า

ความจริงบุรุษเข้าใจผิด เธอไม่ได้ขยะแขยงแต่เขินมากกว่า เธอเลือกทางสายนี้ จะขยะแขยงได้ไง แดมอาการเขินของเธอก็เกิดกับเขาคงเดียวด้วย

“มอริส!” เขาเริ่มหมดความอดทน

“อะไร” เธอลืมหูลืมตามองหลังจากหลับตาปี จำกัดสายตาแค่ไบหน้าเรียวซึ่งหล่อคมเข้มปานเทพบุตร

“ถ้าลำบากใจ ก็ถอดกุญแจให้ฉัน เดี่ยวฉันจัดการตัวฉันเอง” เขาพูดอย่างใจเย็น น้ำเสียงหวานลุ่มลิ้นที่ ขอแค่เธอใจอ่อนยอมปล่อยเขาเป็นอิสระ รับรองแม้แต่ความสาวเธอก็จะไม่เหลือแน่ สัญญาจะจัดหนักยันเช้า เอาให้ครางทั้งคืน

“โอเคๆ คุณพูดถูก ฉันควรเป็นมืออาชีพมากกว่านี้ มันก็แต่งงานก็แค่อวัยวะหนึ่งของร่างกาย คิดเสียว่าเป็นไส้กรอกเหี่ยวๆ ที่ไร้รสชาติก็แล้วกัน”

เขาบดกรามกรอด แม่ตัวแสบ จับพลันสะดุ้งสุดตัว หน้าบิดเบ้สะกดกลืนเสียงครางแทบไม่อยู่

ไม่ใช่เจลเย็นๆ ที่กำลังส่งผลต่อเขา แต่เป็นมือนุ่ม ลื่น และอบอุ่นที่กำลังลูบไล้ไปตามความยาวของแก้มกาย ขนตามตัวลุกชัน รวากับมีกระแสไฟฟ้าวิ่งจากมือเธอมาสู่ตัวเขา แข็งที่ขยับตัวไม่ได้ อย่างเดียวที่รู้สึกได้คือกายแกร่งที่กำลังบวมเป่ง แข็งขึง และเหยียดขยายออกเต็มความยาวและกำลังสร้างความทรมานให้แก่เขา

บุรุษครบครามแน่น เหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดเต็มหน้าและตามตัวซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับอากาศ

เธอพยายามแล้วที่จะไม่มอง ทว่าก็อดใจไม่ได้ เขาเหมือนสิ่งมหัศจรรย์ เมื่อกี้ยังหลับไหล หดตัวและเหี่ยว แต่บัดนี้กลับเหยียดขยายและบวมเป่ง ส่วนหัวกำลังบานออกกราวกับดอกเห็ด สีแดงระเรื่อ งดงามและน่าทึ่ง เธอไม่เคยจับส่วนลึกลับของเพศตรงข้าม แต่ด้วยสายงานทำให้เธอผ่านตามานักต่อนักแล้ว ทุกขนาด ทุกประเภทและแทบทุกเชื้อชาติ เธอเห็นมาหมดแล้ว แต่ไม่เคยมีของใครที่ทำให้รู้สึกทึ่งและตื่นเต้นได้เหมือนของเขา

บอกไม่ถูกว่าทำไมถึงรู้สึกอย่างนั้น แคเห็นก็สามารถจินตนาการได้ว่าผู้ชายอย่างเขาเหมาะกับเช็ทซ์ทอยประเภทไหน เธอนึกกลางลูปไล่ก่อนเนื้อด้วยใจที่สงบมากขึ้น รู้สึกประหนึ่งกำลังรังสรรค์ผลงานหัตถศิลป์ชิ้นเอก

บุรุษครางกระเส่าโดยไม่รู้ตัว มือเธอราวกับเทพ ก่อเกิดสัมผัสเช็ทซ์และวิญญาณ ให้ความรู้สึกสุขล้ำอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เขาไม่ใช่ประเภทที่จะแตะฝั่งด้วยมือง่ายๆ แต่กำลังจะเกิดขึ้นแล้วจากเธอ

“ธารา” เป็นครั้งแรกที่เขาเรียกชื่อต้นของเธอ น้ำเสียงนุ่มนวลอ่อนหวาน

“คะ?” เธอเงยหน้ามอง

“รีบจัดการธุระของเธอเถอะ ฉันว่าฉันแข็งพร้อมใช้งานแล้วละ”

เขายังไม่ยอมทำตัวเองขยหน้าต่อหน้าเธอ หยาดไสๆ ของน้ำหล่อลื่นเอ่อถะถึงส่วนหัวที่เต็มไปด้วยปลายประสาทและเขาเชื่อว่าเธอจะสัมผัสได้ในไม่ช้า เขาได้แต่หวังว่าเช็ทซ์ทอยจะช่วยยับยั้งความรู้สึกหรรษาที่เกิดจากมือเธอได้

“โอเคคะ ครั้งแรกจะเจ็บหน่อยนะคะ เพราะหนามเตยมันถี่และวงรอบค่อนข้างแคบ ถึงจะออกแบบด้วยวัสดุนุ่มพิเศษ แต่ด้วยวงรอบที่เล็กและแคบมากก็เลยจะรัดแน่นหน่อย แต่ไม่ต้องห่วงนะคะเราจะ

เริ่มจากระดับการสั้นที่เบาที่สุดก่อน” เธออธิบายตามหลักวิชาการ
กลางปาดเจลหล่อลื่นไปตามวงหนามเตย

บูร์กักัดฟัน เหงื่อแตกพลั้กจากการสะกดกลั้น เขาไม่เข้าใจศัพท์
แสงวิชาการของเธอ รู้แต่ว่าน้ำเสียงกระเส่าและเข็กซี่กระตุ้นเร้าความ
กำหนดได้ดีพอๆ กับนมสวยๆ ของเธอ

เสียงครางกระเส่าหลุดจากเขาอย่างไม่อาจสะกดกลั้นได้อีกต่อ
ไป เนื้อตัวคันยับๆ รวากับมีแมลงไต่ยั้วเยี้ยตามตัวแต่ไม่อาจทำอะไร
ได้ด้วยมือเท่ายังไม่เป็นอิสระ มันเกิดขึ้นตลอดเวลาที่ธราธาค่อยๆ ดัน
มาสเตอร์บอลเข้ามาสวมครอบส่วนหัว กระทั่งมิดด้ามในที่สุด

คับและแน่นอย่างที่เธอว่า

“หืม...”

“เจ็บหรือ” เธอเงยหน้ามองอย่างตกใจ บูร์กักำลังคำรามอย่าง
น่ากลัวและขยับตัวอย่างอึดอัด “ฉันบอกแล้วครั้งแรกก็จะเจ็บแบบนี้
แหละ”

บูร์กักัดฟัน เหงื่อแตกพลั้ก เขาเจ็บ แต่คนละความหมายกับเธอ
“โอเคไหม ทำไมเหงื่อแตกขนาดนั้นล่ะ” เธอมองเขาอย่างกังวล
เขาเหงื่อแตกพลั้กมากกว่าหนุ่มทดลองทุกคน

“ถ้าเธอปรานี ก็ช่วยจูบฉัน”

“อะไรนะ?”

“เธอได้ยินแล้ว ฉันอยากได้จูบจากเธอ”

“แต่นั้นอยู่เหนือข้อตกลง”

“เธอใส่ถุงยางเมื่อ ล็อกข้อเท้าฉัน ก็อยู่นอกข้อตกลงเหมือนกัน”
เธออึ้ง มองเขาอย่างระแวง

“ก็แค่จูบ มือฉันถูกล็อกอยู่แบบนี้ฉันทำอะไรได้หรือไง ไม่ต้อง
กังวลหรอกน่า”

“สัญญาได้มั๊ยถ้าฉันจูบคุณ คุณต้องไม่จูบตอบ”

บุรุษทำเสียงจ๊กจ๊กอย่างชัดใจ “เร็วๆ เกอะ อะไรก็แล้วแต่ที่เธอต้องการ”

เขาร้อน ต้องการสัมผัสจากเธอ ของเล่นของเธอสร้างความปั่นป่วนและปลุกเร้าความต้องการดิบเถื่อนในตัวเขาเกินไป

ความไม่มั่นใจวิ่งผ่านนัยน์ตาคู่สวยวูบหนึ่ง ก่อนค่อยๆ ก้มหน้าลงมาจดริมฝีปากกับเขา

บุรุษหลับตาซ่อนความรู้สึก ครางอย่างถูกใจเมื่อรู้สึกได้ถึงแรงกดทับบนริมฝีปาก ทว่าเร็วเกินกว่าเขาจะทันแย้มริมฝีปากจวบตอบ เธอก็ผละห่างเรียบร้อยแล้ว

“เร็วไป แม่ตัวแสบ”

ธรรมากริดร้องลั่นเมื่อคนที่อ้างว่าถูกใส่กุญแจมือจับเธอพลิกลงไปนอนเบื้องล่าง ตัวเขาตามมาทาบทับติดๆ

4

“นี่...ไหนว่าใส่กุญแจ” เธอพูดไม่ออก อยากสบถออกมา
มากกว่า แต่ไม่ใช่วิสัยเธอ อย่างน้อยก็ยังไม่ใช่ตอนนี้

บุรุษชูมือที่ยังใส่กุญแจแทนคำตอบ โช้ที่เธอผูกกับหัวเตียงไม่ได้
แน่นอน เขาแค่ขยับนิดๆ หน่อยๆ ก็หลุดออกมาแล้ว ก่อนนี้เขาแสร้ง
พักไว้ที่หัวเตียงเพื่อตบตาเธอ ปัญหาคือเขายังหาลูกกุญแจไม่เจอ ไม่รู้
แม่ตัวแสบเอาไปซ่อนไว้ที่ไหน

“เจ้าเล่ห์นั่นนะ โช้หลุดตั้งแต่เมื่อไหร่” เธอนึกเจ็บใจที่เสียรู้เขา
บุรุษไม่ตอบ แต่รวบมือเธอทั้งสองข้างไปโพล้ไว้เหนือศีรษะของ
เธอ ไม่อยากเย็นอะไรนัก แทบไม่ต้องออกแรงด้วยซ้ำ เพราะเธอกำลัง
กำมือทั้งสองข้างเข้าหากัน

“เราตกลงกันแล้วนะคุณจะไม่ข่มขืน”

“แน่นอน เว้นแต่เป็นการสมยอม”

“ไม่มีวันเกิดขึ้นแน่” เธอได้ หน้าแดงก่ำ

“อย่ามัวใจในตัวเองนัก”

เธอเอียงหน้าหนีเมื่อเขาพูดจบก็โฉบหน้าลงมา “เราตกลงกัน
แล้วนะจะไม่มีการจูบ” เธอโพล่ง เสียงรัวเร็ว

“ที่ตกลงคือเธอจะจูบฉัน แต่ฉันไม่จูบตอบ แต่ในเมื่อเธอทำผิด

เงื่อนไขก็ถือว่ายกเลิก”

“นี่...พูดเอาแต่ได้ถ่ายเดียว”

นุรค์หัวเราะ เธอเป็นผู้หญิงที่แปลก กล้าต่อปากต่อคำกับเขา ถ้ารู้ว่าเขาเป็นใคร อยากรู้มันก็ยังจะกล้าอยู่อีกไหม

“เอาละธรรมา เรามาตกลงกัน” ลมหายใจร้อนๆ เป่ารดข้างแก้ม อย่างจงใจ แก้มเธอขาวผ่องเป็นยองใย บัดนี้แดงระเรื่อ

เธอหน้าร้อนผ่าว “ตกลงอะไร” ยังเอียงหน้าหนีจนแก้มข้างหนึ่ง จมหายไปกับหมอน

“ถ้าเธอไขกุญแจมือให้ฉัน ฉันจะยกโทษให้แก่เรื่องเลวร้าย ทั้งหมดที่เธอทำนี่” ริมฝีปากคลอเคลียไม่ห่างแก้มนวล จงใจสูดกลิ่นหอมเข้าปอดพอดใหญ่

“นี่...คุณทำอะไรนะ”

“หอมเธอ”

“หน้าไม่อาย” เธอหน้าแดงกำ ถลึงตาให้พุกกับหมอน

“ไม่ได้ผิดกติกา นี่ เธอไม่ได้ห้ามไม่ให้ฉันหอม” เขาพูดหน้าตา

เฉย

“นี่...” เธอพูดไม่ออก

“เอาละ...บอกฉันมาดีๆ ลูกกุญแจอยู่ไหน”

“ไม่บอกหรอก บอกให้คุณมารังแกฉันเหวอ”

“ฉันไปรังแกเธอตอนไหน เท่าที่จำได้ มีแต่เธอนะที่แกล้งฉัน สารพัด ทั้งใส่กุญแจมือ จับถ่างขา แถมยังจะเอาเจ้าวัตุณ่าเกลียด นั้นมาสวมน้องชายฉันอีก”

เธอหน้าแดง “นั่นเป็นการทดลองตามความสมัครใจของคุณ”

“โอเค แล้วกุญแจกับอุปกรณ์ถ่างขานี้ล่ะ”

“ก็คุณอยากปล้ำถอดชุดคลุมฉันทำไมล่ะ คุณพยายามจะดูदन้าอกฉันด้วย”

บุรุษวัยหนุ่ม บอกรู้ไม่ได้ว่าทำไมถึงถูกใจและเอ็นดูกับการย้าเตี๋ยน
ของเธอ

“กินนมเธอสวย น่าดูดี ฉันดูดีได้ทั้งวันทั้งคืนไม่มีเบื่อ อยากให้ฉัน
ปรนเปรอเธอใหม่ล่ะ ทั้งบนทั้งล่างฉันปรนเปรอให้เธอได้นะทั้งวันทั้ง
คืน” น้ำเสียงไอ้โลม เขียวช้วน

เธอหน้าแดงกำ กัดริมฝีปากแน่น

บุรุษจ้องเสียวหน้าด้านข้างอย่างพิลึก เธอพยายามเบี่ยงหนี
สัมผัสเขาจนแค้นข้างหนึ่งจมหายไปกับหมอน เห็นเพียงแค้นมวลสุก
ปลั่งอีกข้างที่ขาจนเห็นเลือดฝาด ขนตาดกยาวงอน จมูกโด่งปลาย
รันนิตๆ ริมฝีปากได้รูปอ้อมเต็ม กลีบปากล่างมีรอยผ่านิตๆ อย่างสาว
เซ็กซี่

เขาลดสายตาดำอย่างลึบอระหง เนินไหล่ปลาร้าที่บอบบางจนเห็น
กระดูกโผล่ ระวังอย่าออกอวบอ้อมกลมกลิ้งที่รู้แล้วว่าให้รสชาติหวานล้ำ
ซาบซ่านแค่ไหน

สาบเสื่อคลุมแยกจากกันซึ่งเป็นผลจากการออกแรงจัดกันเมื่อ
ครู่ เธอคงไม่รู้ ออกอวบอ้อมขาปานางข้างข้างหนึ่งแพลมออกมานอก
สาบเสื่อ ยอดอกตื้นจากการหลับใหล แลเห็นส่วนยอดสีทับทิมที่
ครัดเคร่งแข็งเป็นไต เขานึกอยากกรูเพราะอากาศหรืออิทธิพลจากตัวเขา
ที่ยังทิ้งร่องรอย เขามองเงียบๆ ขณะที่ปากถามไปอีกทาง

“ว่าไงลูกกุญแจอยู่ไหน”

“ไม่บอกหรอก รอให้การทดลองเสร็จก่อนสิ”

“เธอปล่อยให้ฉัน เราก็ทดลองกันได้”

“ไม่มีทาง คุณเอาแต่จะมุดปากถ้าฉัน คงจะสำเร็จหรอกนะ”

บุรุษหัวเราะอย่างไม่รู้สึกขำ ผู้หญิงคนนี้ใช้คำตลก เธอเป็นคน
แปลกๆ แถมดูเกะ แต่จะสำคัญอะไรในเมื่อเขาสนใจรูปร่างหน้าตาเธอ
มากกว่า สวยคมเฉียว เต็มไปด้วยเซ็กซี่แอบพิลทุกกระเบียดนิ้ว พุ่น

เซ็กซ์ที่เข้ายวนใจถูกสเปกเขา ออกเอดสะโปกักรับกันเหมาะเจาะ เห็นแล้ว
เรียกเลือดลมในกายให้สูบฉีดพรั่งพรู

เธอมีอะไรบางอย่างที่เขาสัมผัสได้ว่าถ้ากดถูกปุ่ม เธอจะเป็น
ผู้หญิงเฝ้าร้อนยามอยู่บนเตียง เขาแค่ต้องหาปุ่มนั้นให้เจอ และเขา
กำลังพยายามหาอยู่ บางที่อาจอยู่ที่ริมฝีปากเธอถึงได้ระมัดระวัง

ไม่ต้องคิดซ้ำสอง นูรค์โน้มตัวลงไปจูบ เขาได้ขอบริมฝีปากก่อน
ดูดดึงกลีบปากกลาง แต่ทันทีที่เขาส่งลิ้นร้อนๆ เข้าไปในโพรงปาก เธอ
ก็อ้าปากกัด

“ฉิบ...” เขาสบถ รู้สึกได้ถึงรสเผื่อนของเลือดในปากตัวเอง

“ก็คุณทำผิดข้อตกลง” เธอแหง เสี่ยงลิ้น

“ก็แค่จูบ จะอะไรหนักหนา”

“ฉันอยากให้มันกับคนที่ฉันรัก”

อีกแล้ว...คนที่รัก นูรค์ย่นหัวคิ้ว เขาไม่เคยเชื่อในความรัก ตลอด
ชีวิตไม่เคยมีความรัก ไม่เคยรักใคร และไม่คิดจะมารักใครเอาอายุปูน
นี้ด้วย ความรู้สึกพวกนั้นสำหรับเขาแล้วไร้สาระ การหลบนอนกับใคร
ก็แค่เรื่องใคร่และสนองกิเลสตัณหาล้วนๆ แค่แรงขับทางเพศที่ต้องปลด
ปล่อยออกไป มิฉะนั้นก็เครียดและอึดอัดตาย

“ก็ถ้าเธอไม่ลอง จะรู้ได้ไงว่าคนคนนั้นใช่คนที่เธอตามหาอยู่หรือ
เปล่า”

ธารากัดริมฝีปาก ไม่รู้จะหาข้อใดมาแย้ง

“ตลอดชีวิตไม่เคยจูบกับเพศตรงข้ามเลยใช่ไหม”

เธอตัวตาค้อน “แหงอยู่แล้วต้องเคย ฉันมีพอมี่พี่ชายนะ”

“ไม่ใช่จูบอย่างหญิงชายสิ จูบดูดลิ้นแลกน้ำลายนะ” เขาจงใจ
ใช้คำลึกลับซึ่งแทนที่จะใช้คำว่าเฟรนช์คิส อย่างที่คิดแก้มนวลเนียนแดง
กำทันตาเห็น

เขาขอบปฏิภริยาสะเทินอายุของเธอ นานแล้วไม่เห็นผู้หญิง

แบบนี้ ผู้หญิงอย่างธรราคูจะหายไปจากโลกเขานานแล้ว แล้วนุรคก็ หลุดข้อเสนอบนไปโดยไม่รู้ตัว

“ขึ้นเตียงกันใหม่ระยะเวลาสั้นๆ หนึ่งเดือน ถ้าเธอตกลง สัญญา ว่าวิลลา รถ เงิน หรืออะไรก็แล้วแต่ที่เธอต้องการ ฉันยินดีจะหามาให้ ฉันจำเป็นต้องอยู่เมืองนี้เพื่อทำธุระหนึ่งเดือน อยากหาผู้หญิงสักคนมา อยู่ข้างกาย ถ้าเธอตกลง ฉันสัญญาว่าตลอดเวลาที่เรานอนด้วยกัน ฉันจะไม่ไปหลับนอนกับใครอื่นนอกจากเธอคนเดียว จะไม่...”

ทว่านุรคไม่ทันได้พูดจบก็กลิ้งตกจากตัวธรราหงายหลังเสียก่อน ด้วยเธอย่อเข้าถีบพร้อม กับผลัดอกเขาในจังหวะที่เขาสลัด แถมตาม มาซกผัวะเข้าที่ครึ่งปากครึ่งจมูก

เขาโดนเต็มๆ เพราะไม่ทันยกมือตั้งการ์ด นุรคสบถยาวเหยียด จังทั้งภาษาอังกฤษ ภาษาโปรตุเกส และภาษาสเปน ปลายจมูกร้อน ผ่าว ได้กลิ่นคารของเลือดสดๆ เขาใช้มือที่ติดกุญแจยกขึ้นปิด

จริงด้วย เลือดสดๆ ไหลจากจมูก

“ขอโทษๆ ฉันไม่ตั้งใจ” ธรราน้ำเสียเมื่อเห็นเลือดสดๆ ออก จากจมูกและมุมปาก เธอผุดลุกจากเตียง เดินไปกระตุกที่ซอบนโต๊ะ สองสามแผ่น เอาไปโยนใส่ตัวเขา แล้วตัวเองก็ถอยไปยืนไกลเตียง

นุรคมองภาพนั้นอย่างเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน กัดฟันกรอด เสียงที่ พุดแทบไม่ลอดไรฟัน จึงฟังไม่ต่างจากเสียงคำราม น้ำเสียงเหี้ยมเกรียม

“เธอทำร้ายฉัน”

“ก็คุณดูถูกฉันก่อน บอกแล้วไงไม่ตั้งใจ”

“ฉันไปดูถูกเธอตอนไหน แค่นียบยื่นไมตรีจิตแลกกับข้อเสนอ รถ วิลลา หรืออะไรก็แล้วแต่ที่เธอต้องการ ทั้งหมดก็เพื่อให้เธอได้ ทดลองใช้ชีวิตกับฉัน ดูว่าฉันใช่คนที่เธอตามหาหรือเปล่า” พุดพลาง ใช้ที่ซอที่เธอโยนให้ขีดเลือดออกจากจมูก

“แล้วมันต่างจากดูถูกตรงไหน โลกของฉันหลับนอนกับใคร

สักคนโดยแลกกับข้าวของพวกนั้น ไม่ต่างจากการดูถูก”

“แต่โลกของฉันมันคือความปรานีและเอ็นดู” เขาสวนกลับทันควัน ธาราไม่มีโอกาสรู้เลยว่า มีผู้หญิงมากมายแค่ไหนที่อยากได้โอกาสนั้น

พวกเธอขอแค่ได้หลับนอนกับเขา ไม่ต้องพูดถึงแก้วแหวนเงินทองทรัพย์สินของนอกกายพวกนั้นด้วยซ้ำ ขอแค่ได้มีโอกาสหลับนอนกับเขาสักครั้งโดยไม่ต้องยืนยาวถึงเดือนอย่างที่เขาสเนอธาราด้วย

ผู้หญิงมากมายยอมทำทุกอย่างเพื่อจะได้โอกาสนั้น ฉะนั้นข้อเสนอไม่เปลี่ยนคุณค่าเลยตลอดหนึ่งเดือนมันแสนเข้ายวนใจสำหรับใครหลายคน เพราะเขาอาจเป็นผู้ชายไม่เลื่อมมากก็จริง ขอแค่สวยและหุ่นดี แต่ก็เป็นคนขี้อ่อนอย่างร้ายกาจ ไม่อาจกินอะไรซ้ำๆ ได้ทุกวัน มากสุดไม่เกินสัปดาห์ก็พร้อมจะไปหาคนอื่น

ทว่าเธอกลับไม่แยแสที่จะคว้าโอกาสที่เขาหยิบยื่นให้ ผู้หญิงอวดดี...

“เป็นผู้หญิงข้างกายฉันเสียโดยตรงไหน” นูร์คถามด้วยสีหน้าหนึ่งๆ

“ฉันไม่รู้จักคุณ อย่าถามโง่ๆ แบบนั้นสิ”

นูร์คชะงัก ชักสีหน้า

“ฉันไม่อยากพูดเรื่องนี้แล้ว เอาเป็นว่าเราข้ามไป ขอโทษด้วยแล้วกันที่ทำคุณเจ็บ”

นูร์คกัดฟันกรอด ผุดลุกเหวี่ยงขาลงจากเตียงอย่างทุลักทุเล ด้วยว่าชายยังถ่างกว้างด้วยอุปกรณลึอกขา จึงเป็นภาพที่ตลกอย่างมาก

ธาราผลอหัวเราะคิก นูร์คเหลือบมอง กรามบดแน่น ในชีวิตไม่เคยอับอายหรือขัดเขินยามต้องเปลือยกายต่อหน้าเพศตรงข้าม แต่ตอนนี้เขากำลังรู้สึกแบบนั้นเมื่ออยู่ต่อหน้าธารา และเธอต้องชดใช้ให้แก้ความรู้สึกนี้

“ถอดกุญแจมือกับปลดล็อกขาให้ฉัน ฉันจะออกไปจากห้องนี้”
เขายื่นแขนไปตรงหน้าเธอ ใต้อ้อยเกือบจะหวั่น

“แต่การทดลองยังไม่เสร็จ ไม่สิ...ยังไม่ได้เริ่มด้วยซ้ำ”

“นั่นเป็นปัญหาของเธอ เธอต้องไปหาคนใหม่แล้ว” เขาตอบ
อย่างไม่แยแส

ธารากลับเขาจะเปลี่ยนใจ จึงรีบกดรีโมตในมือ และนั่นเป็น
ความผิดพลาดซ้ำสอง ไม่สิ...สาม-สี่-ห้าในวันนั้น

บุรุษสะดุ้งโหยง ล้มตัวลงนอนหงายหลัง มือกุมแกนกายที่กำลัง
สั่นอย่างรุนแรง

“เธอทำบ้าอะไร”

“เดินหน้าการทดลองของเราไง มันก็แค่รีโมตคอนโทรลควบคุม
ระดับการสั่นของมาสเตอร์บอล”

ตัวเขาสั่นสะท้านอย่างไม่อาจห้ามได้ และตอนนี้แกนกายกำลัง
บวมเป่งและขยายอีกเท่าตัวจนครัดเคืองด้วยความทรมาน ตอนนี้เขารู้
แล้วว่าทำไมก่อนหน้านี้เขารวบมือเธอไปซึ่งพืดไว้เหนือศีรษะเธอได้อย่าง
ง่ายดาย นั่นเพราะเธอกุมสิ่งนั้นไว้เพื่อช้อนจากสายตาเขา

ว่าแต่เธอยังมีความลับอะไรอีก แล้วลูกกุญแจไขกุญแจมือกับ
ตัวล็อกขาอยู่ไหน

“ปล่อยฉันธारा ไม่งั้นเธอเสียใจไปตลอดชีวิตแน่” เสียงเขาสั่น
อย่างควบคุมไม่อยู่ ไม่รู้ว่าตัวเองเป็นอะไร เขาควบคุมตัวเองไม่ได้

ธाराไม่สนใจของตอบไม่พอ มิหนำซ้ำยังทำเรื่องชวนโมโหด้วยการ
คว้าโทรศัพท์มือถือมาอัดภาพเคลื่อนไหวของเขา

“นั่นเธอทำบ้าอะไร” เขาสับถ เหงื่อแตกพลั๊ก

“มันเป็นส่วนหนึ่งของการทดลอง ฉันต้องเก็บรายละเอียดทุก
ขั้นตอนเพื่อเอาไปศึกษาวิเคราะห์แยกแยะ อันที่จริงมันควรเริ่มจาก
ระดับเบาสุดคือหนึ่ง สำหรับคนที่ไม่เคยลองใช้เซ็กซ์ทอยทุกชนิดนะนะ

อย่าว่าแต่มาสเตอร์บอลเลย แต่สำหรับคุณ...ผู้ชายที่พิเศษอย่างคุณ
ฉันว่าเราไม่ควรเสียเวลาเริ่มจากหนึ่ง เอาที่สิบสูงสุดเลยแล้วกัน จะได้
รู้คำรู้แดงกันไปเลย ไม่ต้องเสียเวลาเราทั้งคู่ด้วย”

บุรุษหลับตาแน่นอย่างข่มความรู้สึก ชั่วชีวิตนี้เขาไม่เคยอยาก
ฆ่าใคร แต่เวลานี้เขาอยากหักคอธราว่าเป็นคนแรก และชั่วชีวิตนี้เขาไม่
เคยอยากหลับนอนกับใครมากเท่านี้มาก่อน แต่ก็เกิดขึ้นกับเธอเช่นกัน
เธอเป็นเหมือนของต้องห้ามสำหรับเขาด้วยเป็นผู้หญิงที่แสนร้ายกาจ

ทำไมนะสวรรค์ส่งเธอมาให้เขาแล้ว กลับให้ความร้ายกาจแก่
ปีศาจแสนสวยคนนี้ได้ด้วย

5

“เป็นอะไรหน้ามุ่มเขียว” ธรณ์ถามพลางมองน้องสาวที่กำลังนั่งหน้าทีวีดูขมวดอ่านเพิ่มงาน ตรงหน้ามีเอกสารกองโต เธอกำลังกัดแท่งช็อกโกแลตไปพลางขณะอ่านเอกสาร

“ไม่รู้เป็นไง ช่วงนี้เหมือนโดนลงโทษยังไงก็ไม่รู้” ธาราตอบกึ่งเปรย

“ทำไม่ล่ะ” เขาทรุดตัวนั่งฝั่งตรงข้าม ถามอย่างสนใจ บริเวณที่พวกเขา นั่งคือระเบียบอะพาร์ตเมนต์ วันหยุดยามเช้าของฤดูนี้อากาศกำลังดี ถึงฤดูร้อนจะร้อนจัด แต่ด้วยเป็นยามเช้าและอะพาร์ตเมนต์ เขาก็อยู่ทางทิศเหนือ อากาศจึงอุ่นสบาย

“ก็จู่ๆ ผู้จัดการแจ้งให้เอาสินค้าไปเทศน์ใหม่ บอกว่าผลวิจัยที่หนูส่งไปยังไม่เวิร์ก อยากรู้อะไรให้เพิ่มความถี่ของ...” เธอชะงัก หยุดอธิบายแค่นั้น

ถึงพี่ชายเธอจะได้ชื่อว่าที่ลูกเขยของเจ้าของบริษัทที่เธอทำงานอยู่ แต่บางเรื่องก็ไม่ควรเล่าเพราะเป็นความลับของบริษัท และสินค้าตัวใหม่ล่าสุดที่เธอกำลังร่วมผลิตและออกแบบกับนักวิทยาศาสตร์คนอื่น ๆ ก็เป็นความลับสุดยอดของบริษัท จะเปิดเผยได้ก็ต่อเมื่อมีการแถลงข่าวออกสื่อแล้วเท่านั้น

ธรรณอ่านความคิดของน้องสาวออก เขาเลิกคิ้ว ถามไปอีกทาง
“แล้วทำไมถึงรู้สึกว่าคุณงอแงล่ะ”

“ก็คำสั่งที่ออกมา โดยนัยมันไม่ต่างจากรื้อผลการวิจัยของหนู
ทั้งหมดนะสิ”

“ทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะ”

“หนูก็ไม่รู้ จู่ๆ เมื่อเช้าผู้จัดการก็เรียกหนูไปคุย ขอให้เพิ่มฟังก์ชัน
การทำงาน ความหมายโดยนัยก็คือต้องการให้ทดสอบประสิทธิภาพ
ของผลิตภัณฑ์ใหม่” เธอนึกถึงรายงานสรุปผลการทดลองออฟติมิสม
พาวเวอร์ มาสเตอร์บอล ที่ส่งไปให้หัวหน้าแผนกปฏิบัติการทาง
วิทยาศาสตร์เมื่อวานขึ้น

ผลสรุปจากการทดสอบกับทดสอบหนุ่มทุกช่วงวัย ทั้งวัยรุ่น วัย
หนุ่ม และวัยชรา และกับทุกสถานะทางสังคมทั้งร่ำรวย ปานกลาง
และยากจน ตลอดจนหนุ่มทั้งสามประเภท ได้แก่ ประเภทที่คลั่งไคล้
เรื่องเพศ ประเภทที่เย็นชาไม่สนใจ เอาแต่ทำงาน และประเภทที่ยัง
ยโสไม่พิศมัยกับการใช้ของเล่นพวกนี้

พบว่ามันสามารถกระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศได้ดีในทุกกลุ่ม
ช่วยเพิ่มบรรยากาศความแปลกใหม่ แต่ไม่เหมาะกับคนที่แอนตี้หรือมี
อคติกับของเล่นประเภทนี้ เพราะเมื่อควบคุมความรู้สึกด้านลบไม่ได้
ยิ่งใช้ก็จะยิ่งรู้สึกต่อต้าน

เธอนึกถึงอารมณ์คลุ้มคลั่งของหนุ่มนิรนามไฮเอนด์ที่เธอเพิ่ง
ทดสอบไปเมื่อสองวันก่อน ถึงตอนนี้เธอก็ยังไม่รู้จักชื่อเขา เลยแอบตั้ง
ชื่อให้ว่าหนุ่มนิรนามไฮเอนด์ ก็เขาดูหยิ่งยโส ถือดี อวดดี และอีโก้จัด
มีอย่างที่ไม่รู้จักกัน แต่กล้าหยิบบิ้นข้อเสนอมให้ลับนอนด้วยโดย
แลกกับทรัพย์สินเงินทอง แถมตลอดหนึ่งเดือนนั้นต้องเป็นความ
สัมพันธ์ลับๆ ไม่แพร่พรายให้ใครรู้ด้วย เธอแค่ชก ไม่หาอะไรทุ่มใส่
หน้าเขาก็บุญเท่าไรแล้ว

“แล้วเขาขยายเวลาให้ไหม”

“แค่อาทิตย์เดียว แทบไม่มีความหมาย” เธอหมายถึงขั้นตอน การทดสอบที่ได้รับการขยายเวลาออกไปอีกหนึ่งสัปดาห์ แต่นั่นหลังจากที่แผนปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์หรือห้องแล็บได้เพิ่มฟังก์ชันการทำงานตามที่ผู้จัดการแจ้งแล้ว นักวิทยาศาสตร์ในห้องแล็บต้องคิดค้นก่อนแล้วจึงส่งต่อมายังแผนกวิจัยซึ่งเธออยู่ร่วมทั้งสองทีมนั้น

“เราเลยรู้สึกเหมือนว่ากำลังถูกลงโทษยังงั้นสิ”

“ประมาณนั้นแหละค่ะ” ธาราผ่อนลมหายใจ เปลี่ยนเรื่องพูด “ว่าแต่วันหยุดอากาศดีๆ แบบนี้พี่ไม่ออกไปไหนกับพี่ดาด้าหรือคะ”

“จะออกไปเที่ยงๆ นี่แหละ แต่กำลังดูว่าเราจะมีอะไรกินมัย เลยนว่าจะเข้าครัวทำอะไรให้กินก่อนพี่จะออกไป”

“ไม่ต้องเลยคะ พี่ไปเลยไม่ต้องห่วงหนู เดี่ยวหนูฝากท้องกับร้าน...ก็ได้” ธาราหมายถึงภัตตาคารใกล้ๆ ละแวกนี้ซึ่งเป็นทั้งภัตตาคารและคาเฟ่ สามารถนั่งรับประทานหรือเทกเอาต์ก็ได้

“เอจัน๋นเหรออ” ธรณ์ทำหน้าล้งเล

“เอจัน๋นแหละ พี่ไม่ต้องเป็นห่วง หนูจะได้ออกไปสูดอากาศข้างนอกด้วย เมื่อสมองจะได้แล่น”

ธรณ์พยักหน้า วกกลับไปเรื่องเดิมอย่างคาใจ “พี่ว่าช่วงนี้ที่งานธารวุ่นๆ เพราะต้องเปลี่ยนตัวซีอีโอด้วยแหละ”

“เปลี่ยนตัว? พี่หมายถึงเปลี่ยนตัวพี่ดาด้าหรือคะ”

“ซีอีโอยายบ๊อง พี่ดาด้าต้องตามพี่ไปตั้งรกรากอยู่เมืองไทย เราคิดว่าเธอจะแยกร่างมาคุมชินฟูลไ้จัน๋นเหรออ” เขาถามน้องสาวอย่างซ้ำๆ

เขามาเรียนที่ตะวันตกก็เพื่อเอาความรู้วิทยากรจากฟากนี้ไปต่อยอดขยายกิจการของครอบครัวที่เมืองไทย เขาผิดผ่อนคนเป็นพ่อมานานหลายปี เพราะอยากอยู่กับแฟนที่พี่รักกันที่อเมริกา ก็เลย

หาเหตุมาเรียนต่อปริญญาโทใบที่สอง ตามด้วยปริญญาเอก แต่ตอนนี้หมดทุกข้ออ้างแล้ว เลยต้องบินกลับไทย

“งั้นใครจะมารับไม่ต่อจากพี่ดาต้าคะ” เธอถามอย่างไม่สบายใจ

ถึงจะไม่รู้จักพวกพี่ๆ ของลินดาว่าเป็นใครกันบ้าง เพราะต่างคนต่างอยู่ ที่ผ่านมามีธุรกิจให้ต้องแยกย้ายกันไปคุม แทบจะเรียกว่าคนละทวีป จึงไม่ค่อยไปมาหาสู่กันนัก แต่ก็พอรู้ว่าพี่ๆ ลินดาล้วนเป็นผู้ชายทั้งหมด ฉะนั้นเธอไม่มั่นใจว่าจะเข้ากับพี่ของลินดาคนที่จะมาคุมชินฟูลได้ไหม ไม่มั่นใจเลยว่าจะเข้าหาได้อย่างสนิทใจเหมือนกับลินดาซึ่งใจดีทำตัวไม่ต่างจากพี่สาวแท้ๆ

“ดูเหมือนจะได้แล้วนะ ตอนแรกดาต้าบอกว่าเขายังแบ่งรับแบ่งสู้ ยังสองจิตสองใจ แต่เมื่อคืนเห็นว่าตอนกินมื้อค่ำกับครอบครัว เขาตอบตกลงกับพ่อแม่ไปแล้วว่าจะรับช่วงดูแลชินฟูลต่อ”

“เขาคนนั้นใครคะ”

“บุรุษ”

“บุรุษ?” เธอทวนคำ เพราะไม่คุ้นหู

ธรรณ์พยักหน้า “ใช่บุรุษ พี่ชายคนที่สองของดาต้า”

เขานึกถึงเจ้าของเรือนร่างสูงใหญ่ หล่อเหลา ผู้เป็นพี่ชายคนที่สองของลินดา เขาเคยพบปะอยู่บ้างสี่ห้าครั้งที่วิลลาของพ่อแม่เธอและตามงานกาล่าอีกครึ่งสองครึ่ง เพราะอยู่คนละสายงานจึงไม่ค่อยมาบรรจบกันนัก แล้วธรรณ์ก็เล่าต่อ

“เขาใช้ชีวิตที่สหรัฐฯ เป็นส่วนใหญ่ เรียนไฮสคูลกับมหา’ลัยที่นั่น จบโทสองใบก็ที่นี่ ดาต้าเล่าให้ฟังว่าเขาไม่ค่อยกลับบ้าน ยิ่งตอนนี้ก็กิจการอสังหาริมทรัพย์รุ่งเรือง กำลังจะขยายสาขาไปอีกหลายรัฐในสหรัฐฯ ก็เลยยังไม่ค่อยมีเวลาบินกลับมา”

“แล้วแบบนี้เขาจะมีเวลามาคุมชินฟูลหรือคะ”

“เขาก็ให้เหตุผลนั้นกับลูคัส ไดอาน่าในตอนแรก แต่ทำไปทำมา

ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมจู่ๆ ถึงเปลี่ยนใจมาตอบตกลง ดาด้าบอกว่าก็
ยุ่งงๆ อยู่เหมือนกัน แต่ก็เป็นเรื่องดีสำหรับดาด้ากับพี ดาด้าจะได้เลิก
กังวล แถมบอกว่าวันจันทร์นี้นู๊วค์จะเรียกประชุมผู้บริหารเช็กรายชื่อย
ทั้งหมดด้วย พีตจัดมาก เขาละ...พีต้องไปอาบน้ำเตรียมตัวแล้วละ
ไม่อยากจะออกจากบ้านสายเดี่ยวแดดจัด พีไปก่อนนะ อยู่บ้านใช้วันหยุด
ให้สนุกละ” ธรณ์ชะโงกหน้าไปจวบหน้าผากน้องสาว

ธารายพยักหน้ารับอย่างหงอยๆ เธอหนึ่งคิดอย่างตกอยู่ในภวังค์
รู้สึกสังหรณ์ใจและกังวลใจแปลกๆ อย่างหาคำตอบไม่ได้

ธाराแห่งหน้าสุดอากาศบริสุทธิ์ สองมือล้วงกระเป่า

กางเกงขาสวมส่วนขณะเดินทอดน่องไปตามฟุตพาทในท่งท่าสบายๆ
หูก็ฟังเพลงสากลจากบลูทูท เธอชอบประเทศนี้ ถึงอากาศจะแตกต่าง
กันสุดขั้วระหว่างฤดูร้อนกับฤดูหนาว แต่ผู้คนก็เป็นมิตร

ไม่...อาจจะไม่ถึงขั้นเป็นมิตรสักทีเดียวเมื่อเทียบกับประเทศเกิด
ของแม่ แต่อย่างน้อยผู้คนก็ไม่สอดรู้สอดเห็นซึ่งเธอพอใจอย่างมาก
แถมอาหารอร่อยและย่านที่เธออยู่ก็ปลอดภัยอาชญากรรม อาจเพราะเธอ
อยู่ในย่านผู้มีอันจะกิน พี่ชายเธอซื้ออะพาร์ตเมนต์ในย่านนี้ด้วยเงิน
หลายสิบล้านเรียล

เสียงกริ่งโมไบล์ดังขึ้นเมื่อเธอผลักประตูเข้าไป เธอเลือกรับ
ประทานสลัดกับสเต็กเนื้อเป็นอาหารมื้อเช้า พนักงานเสิร์ฟรับไปชั่ง
น้ำหนักอาหาร ภัตตาคารแห่งนี้ไม่ได้อร่อยมากนัก อาหารก็พื้นๆ แต่
อาศัยว่าบรรยากาศดี การตกแต่งร้านน่ารักสไตล์วินเทจ ผู้คนไม่
พลุกพล่าน ฉะนั้นถึงจะแพงหูฉี่ เธอก็ยังใช้บริการ

“ทานที่นี่หรือเทกเอาต์คะ”

“ที่นี่คะ” เธอยื่นบัตรเครดิตให้แคชเชียร์รูดชำระเงิน แล้วถือถาด
อาหารพร้อมเครื่องดื่มไปเลือกนั่งที่ระเบียงมุมหนึ่งซึ่งไกลจากผู้คน

ระหว่างรับประทานก็สไลด์หน้าจอโทรศัพท์มือถืออ่านข่าวสาร
วิทยาการไปด้วย เธอชอบข่าวไอทีมากกว่าข่าวการเมืองหรือบันเทิง...

“เซอร์ไพรส์นะเนี่ยคุณจะเริ่มงานตั้งแต่วันจันทร์เลย ว่าแต่ทำไม
ไม่บอกฉันล่ะคะว่าจะมาคุมซินฟูล”

“ผมบอกอยู่ไง ดาต้าต้องย้ายตามว่าที่สามีไปอยู่ไทย ผมก็เลย
ต้องไปคุมแทน”

“แบบนี้คุณหาวิลลาที่นี้สักหลังดีไหมคะ ฉันจะได้ไปมาหาสู่ได้
สะดวกด้วย ไม่ต้องก้อกระดากไปหาคุณที่วิลลาพ่อแม่อยู่บ่อยๆ”

“ผมยังไม่ได้คิดเรื่องนี้”

“คิดตอนนี้เลยเถอะ ชื่อที่นี้ไว้ที่นี้สักหลัง ยังไงชะต่อไปคุณก็ต้อง
บินไปมาระหว่างที่นี้กับอเมริกาอยู่แล้ว”

“เอาไว้ผมจะลองคิดดู”

“เอางี้ไหมคะ ฉันจะหาให้”

“ไม่ต้อง ถ้าผมต้องการเดี๋ยวผมให้เลขฯ จัดการเอง”

“แหม...คุณทำฉันน้อยใจนะเนี่ย เห็นฉันเป็นคนอื่นคนไกล”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก อย่าคิดมาก”

เสียงพูดคุยที่ดังขึ้นเรื่อยๆ แทรกบรรยายกาศที่ลูกค้าต่างนั่งพูด
คุยกันเบาๆ เรียกความสนใจจากธรรมาได้ในที่สุด แรกๆ ไม่ได้สนใจ
เพราะจมอยู่กับข่าวสาร กระทั่งเสียงค้อนทุดังขึ้น บวกกับชื่อลินดาและ
ชื่อบริษัทที่ตัวเองทำงานอยู่ เลยอดเอี่ยวตัวไปมองด้วยความสนใจ
ไม่ได้

ชะงักเมื่อเห็นเอมมาหัวหน้าแผนกผลิตดูยุ่งมากกับผู้ชายคน
หนึ่งที่เห็นแค่แผ่นหลัง ไม่ได้แปลกใจที่เห็นเอมมา ที่แปลกใจคือเจ้าของ
แผ่นหลังกว้างใหญ่นั้นต่างหากเพราะดูคุ้นตา แถมบทสนทนาที่ดูใกล้
ตัวเหลือเกิน แล้วเธอก็ชะงักเมื่อจังหวะที่เขารับถาดอาหารมาจาก
เคาน์เตอร์ แล้วเหลียวหลังมองรอบตัวเพื่อหาโต๊ะนั่ง เธอรีบหันหลัง

กลับ ตัวชวาบ

นรก...ใช่จริงๆ ด้วยคนที่มากับเอมมาคือหนุ่มนิรนามไฮเอนด์คนนั้น ว่าแต่เขาคือคนที่จะมาคุมชินฟูลคนต่อไปนะเหรอ ธรณ์บอกว่าคนที่จะมาคุมชินฟูลคือพี่ชายคนที่สองของลินดาชื่อว่าบูรัก

นั่นแปลว่าชายคนที่เธอสนใจให้ทดสอบเช็กซ์ทอยตัวล่าสุด นั่นก็คือบูรักว่าที่ซีอีโอคนต่อไปของชินฟูล หรืออีกนัยหนึ่งลูกชายของเจ้าของบริษัทชินฟูล?

บรรลี่ยละ...

ถึงว่าตลอดเวลาที่เจอกันทั้งสองครั้งผู้ชายคนนั้นรู้ที่รู้ทางของบริษัท สามารถลากเธอไปไหนๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว แคมพนักงานก็ยังโน้มตัวค้ำับ แรกๆ เธอยังเอะใจว่าเคารพเธอทำไม รู้จักมาร้อยวัน पनिเพิ่งจะมาค้ำค้ำับกัน ที่ไหนได้...

ก็ใครเลยจะคิดว่าโลกมันจะกลมและคนมันจะดวงซวยได้ขนาดนี้?

“นั่งไหนดี”

เสียงดังโกล้เข้ามาเรื่อยๆ

“ตรงนั้นดีไหมคะ”

“อย่าเลย โกลคนเหนื่อยเถอะ ผมอยากได้บรรยากาศโล่งๆ จะได้หายใจได้คล่องหน่อย”

อย่างนะ...อย่ามาทางนี้ละ ธารานี้ภาวนาอยู่ใใจ

“นั่งนั่นเถอะ มีคนนั่งแค้โตะเดียว”

ธาราหุบตาต่ำเมื่อคำภาวนาของเธอไม่เป็นผล มีอกตปึกหมวกเก็บที่สวมอยู่ให้ลงต่ำไปอีก เสียงครูดเก้าอี้ซึ่งเป็นสัญญาณของคนเลื่อนเก้าอี้ดังขึ้น

มันดังอยู่โกล้ๆ นี่เอง...ข้างหลังเธอ

“วันเกิดแม่คุณฉันไปร่วมงานด้วยได้ไหมคะ” เอมมาถาม

เสียงอ่อนๆ เมื่อต่างทรุดตัวนั่งเรียบริ้อยแล้ว ทว่าบุรุษไม่ได้สนใจ กลับให้ความสนใจอย่างอื่น เธอเหลียวมองตามสายตาเขา

บุรุษกำลังจ้องแผ่นหลังบอบบางของสาวที่นั่งห่างออกไปไม่ถึงสองก้าว เธอรวบผมหางม้า มีหมวกแก๊ปปิดอยู่ ปลายหางม้านุ่มสววยไหล่พ้นช่องว่างของหมวก แลเห็นหลังต้นคอบอบบาง

เธอสวมเสื้อเชิ้ตสีขาว แสงแดดทะลุผ่านแลเห็นเงาร่างๆ ของเส้นเว้าของช่วงเอว ให้ความรู้สึกละมุนและคุ้นตาด้วยเตือนใจให้นึกถึงสาวแสนตัวแม่ที่เขายอมเป็นหนูทดลองให้เพื่อหวังแลกกับการได้พาขึ้นเตียง แต่กลายเป็นเขาเองที่เสียรู้ เขาถูกล่ามกุญแจมือผูกติดกับโซ่แถมด้วยอุปกรณ์ล็อกขา มีหน้าขำหลังเธอถ่ายคลิบเก็บข้อมูลสนใจแล้ว ก็แต่งตัวเฉิดฉายออกไปเฉย เธอไม่ยอมปล่อยเขา แต่กลับตามคนอื่นให้มาปลดพันธนาการแทน เขายังแค้นไม่หาย

“บุรุษ? มีอะไรหรือเปล่าคะ” เอมมามองชายที่ตัวเองพึงใจสลับกับสาวที่นั่งอยู่ข้างหน้า ถึงจะนั่งเอียงข้างมาทางเธอ แต่เธอก็เห็นหน้าไม่ชัด เพราะเจ้าตัวก้มหน้า แอมเอามือบังปีกหมวกที่หลุบต่ำ แต่ก็ดูคุ่นๆ

บุรุษยังคงเพ่งพินิจ ไม่ตอบ

“คุณรู้จักเธอหรือคะ” เธอถามย้ำ

“เหมือนจะนะ”

คำตอบกำกวม ยิ่งทำให้เธอฉงน จังหวะนั้นคนที่ตกเป็นเป้าสายตาก็ขยับลุก เดินถือถาดที่อาหารแทบไม่พร้อมออกจากบริเวณนั้น

“เดี๋ยว ธาราหรือเปล่า” เอมมาทัก

ขาที่กำลังจะก้าวออกเดินเลยต้องชะงักก็อยู่ตรงนั้น

“คะ สวัสดิ์คะคุณเอมมา” เธอทักโดยไม่เหลียวหลังไปมอง ต่างคุ่นหน้าคุ่นตาด้วยทำงานสายงานเดียวกัน จึงต่างเรียกชื่อกันอย่าง

สนิทสนม

“คุณรู้จักธรรมาด้วยหรือ” บุรีคถามอย่างประหลาดใจ
เอมม่าเลิกคิ้วเมื่อเขาเรียกธรรมาด้วยน้ำเสียงสนิทสนม

“สำหรับฉันไม่น่าประหลาดใจหรอกเพราะเราทำงานที่เดียวกัน
แต่คุณสิ...คุณหายไปจากเมืองนี้นานนม เพิ่งกลับมาได้ไม่กี่วัน แต่กลับ
รู้จักเธอ แถมเรียกขานเธออย่างสนิทสนม คุณรู้จักกับธรรมาได้ไงคะ”
น้ำเสียงแฝงความริษยาปิดไม่มีผิด

บุรีคไม่ตอบในทันที แต่เลือกที่จะเดินไปยืนขวางทางธรรมา เขา
หยุดยืนตรงหน้าเธอ ยกมือกอดอก เมื่อเธอไม่มาหา เขาก็ต้องเป็นฝ่าย
มาแทน

“สวัสดิ์ยามเช้าธรรมา” น้ำเสียงนุ่มนวล สีหน้านิ่งๆ พลัง
กวาดตามองตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า หยุดอ้อยอิ่งนานเป็นพิเศษที่อก
อวบอิมหลังแถบเกาะอก

“หวัดดีค่ะ” ธรรมาทักตอบเสียงร่าเริง สะกดใจที่จะไม่เอาเถาใน
มือฟาดศีรษะเขา เธอเกลียดที่เขาใช้สายตาหยาบโลนมองหน้าอกอย่าง
จ่งใจ

แล้วเหตุการณ์ที่เขาดูหน้าอกก็หวนกลับมาในความทรงจำ
พานให้เด็ดอดตาล เธอไม่เคยเปลือยกายต่อหน้าเพศตรงข้าม อย่างไรก็ตาม
แต่ถูกดูหน้าอก เพราะงานที่ใจรักตัวเดียวทำให้เธอพลาดจนตกเป็น
เบี้ยล่างให้เขาไขกักสืบได้ตามอำเภอใจ

บุรีคหันไปตอบเอมม่า แต่สายตาไม่คลาดจากใบหน้าสวยเฉียว
ของธรรมา

“ผมเป็นมนุษย์ทดลองล่าสุดของเธอ”

“มนุษย์ทดลอง? คุณพูดเรื่องอะไรของคุณ”

“ธรรมากำลังหาเทสเตอร์ชายมาทดลองเช็กรหัสของเธอดี และ
ผมก็เป็นเหยื่อคนนั้น”

“ไม่ใช่เหยื่อ คุณสมควรใจเอง” เธอทะเล่กลางปล้อง

“อ้อ...แน่นอน ภายใต้งื่อนไขต้องขึ้นเตียงกับฉัน แต่ใครบางคน
แถวนี้นอกจากจะเบี้ยวแล้ว ยังทำฉันชะเจ็บแสบ” บรู๊คตอกกลับด้วย
น้ำเสียงเย็นชาแล้วเดินกลับไปโต๊ะ

เธอกัดฟัน รับรู้ได้ถึงสายตาทิฆาตที่จ้องมายังแผ่นหลัง เธอรู้ว่า
เขาหัวเสีย แต่เธอก็หัวเสียเหมือนกัน เห็นเขาหลีกเลี่ยงไม่ฆางทาง คิดว่า
หมดธุระ จึงก้าวเดิน

“เดี๋ยว...ธารา”

ธาราชะงักเท้า ไม่ได้เหลียวหลังและไม่ทันถามต่อ เสียง
แข็งกร้าวก็ดังตามมาอีก

“วันจันทร์นี้ฉันเรียกประชุมผู้บริหารเช็ทท์ทอย เธอต้องเข้าด้วย”

“แต่ดิฉันไม่ใช่ผู้บริหาร” เธอสวนทันควัน

แววตาบรู๊คแข็งกร้าวเมื่อได้ยินสรรพนามแทนตัวห่างเหิน ธารา
คงรู้แล้วว่าเขาเป็นใคร บรู๊คเดินกลับไปเผชิญหน้าอีกครั้ง เขาจ้องเข้าไป
ในนัยน์ตาคู่สวยที่ตอนนี้จ้องกลับมาอย่างแข็งกร้าว ดุดัน เธอไม่ได้ซ่อน
ความรู้สึกเกลียดชังเหมือนเมื่อครู่ที่แสร้งทำที่ร่าเริงอีกต่อไป เขารับรู้
ได้ถึงอารมณ์ฉุนเฉียวและโกรธจัด ถ้าเอาถาดในมือฟาดหัวเขาได้ เธอ
ก็คงไม่ลังเล

บรู๊คจ้องนิ่งๆ แล้วได้ว่ “แล้วอยากได้ตำแหน่งผู้บริหารมั้ละ
ฉันจะตั้งให้”